



COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 2.3.2016
COM(2016) 106 final

2016/0059 (CNS)

Propunere de

REGULAMENT AL CONSILIULUI

**privind competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor
judecătorești în materia regimurilor matrimoniale**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

1.1. Context general

Articolul 67 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prevede că Uniunea constituie un spațiu de libertate, securitate și justiție, cu respectarea drepturilor fundamentale și a diferitelor sisteme de drept și tradiții juridice ale statelor membre. Alineatul (4) al acestui articol prevede că Uniunea facilitează accesul la justiție, în special pe baza principiului recunoașterii reciproce a deciziilor judiciare și extrajudiciare în materie civilă. Articolul 81 din același tratat menționează în mod expres măsuri care urmăresc să asigure „recunoașterea reciprocă între statele membre a deciziilor judiciare și extrajudiciare și executarea acestora”, precum și „compatibilitatea normelor aplicabile în statele membre în materie de conflict de legi și de competență”. Numeroase instrumente au fost deja adoptate pe această bază, în special Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, însă acestea nu includ în domeniul lor de aplicare regimurile matrimoniale.

Adoptarea unui instrument european în materia regimurilor matrimoniale figura deja printre prioritățile identificate în Planul de acțiune de la Viena din 1998. Programul de recunoaștere reciprocă a hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială adoptat de Consiliu la 30 noiembrie 2000¹ prevedea elaborarea unui instrument referitor la competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia „regimurilor matrimoniale și a efectelor patrimoniale ale separării cuplurilor necăsătorite”. În Programul de la Haga², adoptat de Consiliul European la 4-5 noiembrie 2004, s-a stabilit ca prioritate principală punerea în aplicare a Programului de recunoaștere reciprocă și s-a solicitat Comisiei să prezinte o carte verde privind „reglementarea conflictelor de legi în materia regimului matrimonial, inclusiv problema competenței judiciare și a recunoașterii reciproce”, subliniindu-se necesitatea adoptării, până în 2011, a unui instrument în acest domeniu.

Programul de la Stockholm, adoptat la 11 decembrie 2009 de Consiliul European, menționează, de asemenea, că recunoașterea reciprocă trebuie extinsă la regimurile matrimoniale și la consecințele patrimoniale ale separării cuplurilor necăsătorite.

În „Raportul privind cetățenia UE în 2010: eliminarea obstacolelor din calea drepturilor cetățenilor UE”, adoptat la 27 octombrie 2010³, Comisia a identificat incertitudinea în privința drepturilor de proprietate ale cuplurilor internaționale ca fiind unul dintre principalele obstacole cu care se confruntă cetățenii UE în viața de zi cu zi, atunci când încearcă să își exercite, dincolo de frontierele naționale, drepturile conferite de UE. Prin urmare, Comisia a anunțat, ca modalitate de remediere a acestei situații, adoptarea în 2011 a unei propuneri de instrument legislativ care să permită cuplurilor internaționale (soți sau parteneri înregistrați) să afle cu mai multă ușurință ce instanțe judecătorești sunt competente în privința drepturilor lor de proprietate și ce lege se aplică acestor drepturi.

La 16 martie 2011, Comisia a adoptat o Propunere⁴ de regulament al Consiliului privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia

¹ JO L 12, 15.1.2001, p. 1.

² JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

³ COM(2010) 603.

⁴ COM(2011) 126.

regimurilor matrimoniale și o Propunere⁵ de regulament al Consiliului privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia parteneriatelor înregistrate⁶.

Temeiul juridic al propunerilor de regulamente ale Consiliului era articolul 81 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Propunerile se refereau la cooperarea judiciară în materie civilă care vizează „aspecte din dreptul familiei”. În conformitate cu acest temei juridic, măsurile sunt adoptate de Consiliu, care hotărăște în unanimitate după consultarea Parlamentului European. Parlamentul European și-a prezentat avizul la 10 septembrie 2013⁷.

Propunerile Comisiei au fost discutate în cadrul Grupului de lucru al Consiliului pentru chestiuni de drept civil (regimuri matrimoniale și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate) până la sfârșitul anului 2014. În decembrie 2014, Consiliul a decis să acorde o perioadă de gândire statelor membre care aveau încă dificultăți, dar această perioadă nu trebuia să dureze mai mult de un an. În cadrul reuniunii sale din 3 decembrie 2015, Consiliul a concluzionat că nu s-a putut ajunge la un acord unanim pentru adoptarea propunerilor de regulamente referitoare la regimurile matrimoniale și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate și că, prin urmare, obiectivele cooperării în acest domeniu nu pot fi atinse într-un termen rezonabil de Uniune, în ansamblul său. De asemenea, Consiliul a luat act de faptul că mai multe state membre și-au exprimat disponibilitatea de a lua în considerare instituirea unei cooperări consolidate în domeniile vizate de propunere.

Din decembrie 2015 până în februarie 2016, 17 state membre⁸ au comunicat Comisiei faptul că doresc să instituie o cooperare consolidată între ele în domeniul regimurilor patrimoniale ale cuplurilor internaționale și, mai precis, în ceea ce privește competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale și competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate, solicitând Comisiei să prezinte Consiliului o propunere în acest sens.

Propunerea de decizie a Consiliului de autorizare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile, al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești privind regimurile patrimoniale ale cuplurilor internaționale include aspecte legate atât de regimurile matrimoniale, cât și de efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate; prezenta propunere de regulament al Consiliului privind regimurile matrimoniale și propunerea paralelă de regulament al Consiliului privind efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate, ambele punând în aplicare cooperarea consolidată, au fost adoptate de către Comisie în același timp și reprezintă răspunsul Comisiei la solicitarea celor 17 state membre (denumite în continuare „statele membre participante”). Propunerea de decizie a Consiliului conține o evaluare detaliată a oportunității și a condițiilor juridice care reglementează introducerea cooperării consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești privind

⁵ COM(2011) 127.

⁶ În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Danemarcei anexat la tratate, Danemarca nu a participat la adoptarea regulamentului propus, nu a avut obligații în temeiul acestuia și nu a făcut obiectul aplicării sale. În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul privind poziția Regatului Unit și a Irlandei anexat la tratate, Irlanda și Regatul Unit nu și-au notificat dorința de a participa la adoptarea și aplicarea regulamentului propus.

⁷ A7-0253/2013.

⁸ Suedia, Belgia, Grecia, Croația, Slovenia, Spania, Franța, Portugalia, Italia, Malta, Luxemburg, Germania, Republica Cehă, Țările de Jos, Austria, Bulgaria și Finlanda.

regimurile patrimoniale ale cuplurilor internaționale, care includ atât regimurile matrimoniale, cât și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate.

1.2. Motivele și obiectivele propunerii

Mobilitatea crescută a persoanelor într-un spațiu fără frontiere interne antrenează o creștere semnificativă a numărului de cupluri formate din cetățeni ai unor state membre diferite care locuiesc într-un stat membru diferit de statul lor membru de origine sau care achiziționează bunuri situate pe teritoriul mai multor state membre. Un studiu realizat de consorțiul ASSER-UCL în 2003⁹ a evidențiat numărul ridicat de cupluri transnaționale din cadrul Uniunii și dificultățile practice și juridice cu care acestea se confruntă, atât în ceea ce privește administrarea curentă a bunurilor cuplului, cât și în momentul împărțirii acestora, ca urmare a separării cuplului sau a decesului uneia dintre părți. Aceste dificultăți rezultă deseori din numeroasele disparități dintre normele aplicabile care reglementează efectele patrimoniale ale căsătoriei, atât cele de drept material, cât și de drept internațional privat.

Din cauza particularităților proprii căsătoriei și parteneriatului înregistrat și a diferitelor consecințe juridice ale acestor forme de uniune, Comisia prezintă două propuneri distincte de regulamente: una privind competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale și alta privind competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate. Aceste două propuneri constituie măsurile de punere în aplicare a cooperării consolidate instituite în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești privind regimurile patrimoniale ale cuplurilor internaționale, care includ atât regimurile matrimoniale, cât și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate

Prezenta propunere vizează instituirea în Uniunea Europeană a unui cadru juridic clar, având ca obiect stabilirea instanței judecătorești competente, legea aplicabilă în materia regimurilor matrimoniale, și facilitarea circulației hotărârilor judecătorești și a actelor pe această temă între statele membre.

2. REZULTATUL CONSULTĂRILOR – ANALIZA IMPACTULUI

Înainte de elaborarea propunerii Comisiei din 2011 a avut loc o amplă consultare a statelor membre, a celorlalte instituții ale Uniunii și a publicului. În urma studiului realizat în 2003, Comisia a publicat la 17 iulie 2006 o Carte verde privind reglementarea conflictelor de legi în materia regimului matrimonial, inclusiv competența judiciară și recunoașterea reciprocă,¹⁰ și a inițiat o amplă consultare în acest domeniu. Pentru pregătirea propunerii, Comisia a constituit un grup de experți numit „PRM/III”. Acesta a fost alcătuit din experți proveniți din diversele profesii vizate, reprezentând diferitele culturi juridice europene și s-a reunit de cinci ori în perioada 2008-2010. De asemenea, Comisia a organizat o consultare publică la 28 septembrie 2009, la care au luat parte aproximativ o sută de participanți. Schimburile de idei au confirmat necesitatea unui instrument al Uniunii în materia regimurilor matrimoniale care să reglementeze în special legea aplicabilă, competența și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești. Pentru a discuta

⁹ *Study in comparative law on the rules governing conflicts of jurisdiction and laws on matrimonial property regimes and the implementation for property issues of the separation of unmarried couples in the Member States* (Studiu de drept comparat privind normele care reglementează conflictele de competență și de legi referitoare la regimurile matrimoniale și punerea în aplicare a aspectelor patrimoniale ale separării cuplurilor necăsătorite în statele membre), Consorțiul ASSER-UCL.

¹⁰ A se vedea: http://europa.eu.int/comm/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm COM(2006) 400.

principalele aspecte ale propunerii în curs de pregătire, la 23 martie 2010 a fost organizată o reuniune cu experții naționali. În sfârșit, Comisia a realizat o analiză comună a impactului propunerilor de regulamente referitoare la regimurile matrimoniale și, respectiv, la efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate.

Cele două noi propuneri privind regimurile matrimoniale și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate conțin soluții similare cu cele prezentate în propunerile din 2011, ținând seama de discuțiile purtate în cadrul Consiliului și al Parlamentului European până la sfârșitul anului 2015.

3. ASPECTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temeiul juridic

Temeiul juridic al prezentei propuneri este articolul 81 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care conferă Consiliului competența de a adopta în unanimitate, după consultarea Parlamentului European, măsuri privind dreptul familiei care au implicații transfrontaliere.

Regimul matrimonial decurge din existența unei relații de familie între persoanele în cauză. Regimurile matrimoniale sunt strâns legate de căsătorie, așa că, chiar dacă acestea privesc relațiile patrimoniale dintre soți, precum și dintre soți și terți, ele trebuie considerate ca făcând parte din dreptul familiei. Acestea nu există decât prin încheierea căsătoriei și dispar odată cu încetarea sau desfacerea acesteia (ca urmare a divorțului sau a separării de drept a cuplului sau a decesului unuia dintre soți).

Obiectivul prezentei propuneri este de a stabili un set complet de norme de drept privat internațional aplicabile în materia regimurilor matrimoniale. Astfel, propunerea vizează aspecte legate de competență și legea aplicabilă, precum și de recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate în materia regimurilor matrimoniale. Normele propuse intervin doar în situații cu caracter transnațional. Prin urmare, se respectă condiția implicațiilor transfrontaliere menționate la articolul 81 alineatul (3) din tratat. Prezenta propunere se referă exclusiv la efectele patrimoniale ale căsătoriei și nu definește instituția căsătoriei și nici nu impune recunoașterea unei căsătorii în alt stat membru.

3.2. Principiul subsidiarității

Obiectivele propunerii nu pot fi realizate decât prin adoptarea unor norme comune în materia regimurilor matrimoniale, norme care trebuie să fie identice în toate statele membre participante pentru a garanta securitate juridică și previzibilitate pentru cetățeni. Prin urmare, o acțiune unilaterală a statelor membre nu ar putea realiza acest obiectiv. În această materie există două convenții internaționale ale Conferinței de drept internațional privat de la Haga, Convenția din 17 iulie 1905 privind conflictele de legi referitoare la efectele căsătoriei asupra drepturilor și obligațiilor soților în cadrul raporturilor lor personale și asupra bunurilor soților și Convenția din 14 martie 1978 privind legea aplicabilă regimurilor matrimoniale, însă acestea nu au fost ratificate decât de trei state membre și nu oferă soluțiile necesare în raport cu amploarea problemelor vizate de prezenta propunere, evidențiate atât de analiza impactului, cât și de consultarea publică. Având în vedere natura și amploarea problemelor cu care se confruntă cetățenii Uniunii, obiectivele propunerii pot fi realizate doar la nivelul Uniunii.

3.3. Principiul proporționalității

Propunerea este conformă cu principiul proporționalității deoarece se limitează la ceea ce este strict necesar pentru realizarea obiectivelor sale. Propunerea nu încearcă să armonizeze normele de drept material ale statelor membre privind regimurile matrimoniale și nu afectează regimurile fiscale ale lichidării regimurilor matrimoniale prevăzute de statele membre. Propunerea nu va implica nicio sarcină financiară sau administrativă pentru cetățeni și va crea o sarcină suplimentară foarte redusă pentru autoritățile naționale.

3.4. Impactul asupra drepturilor fundamentale

Conform Strategiei pentru punerea în aplicare efectivă a Cartei drepturilor fundamentale de către Uniunea Europeană¹¹, Comisia a verificat dacă propunerea respectă drepturile enunțate în cartă.

Aceasta nu aduce atingere dreptului la respectarea vieții private și de familie și nici dreptului la căsătorie și la întemeierea unei familii conform legilor interne, prevăzute la articolul 7 și, respectiv, articolul 9 din cartă.

Dreptul de proprietate, prevăzut la articolul 17 din cartă, este consolidat. Previzibilitatea în ceea ce privește legea aplicabilă bunurilor cuplului va permite de fapt soților să își exercite pe deplin dreptul de proprietate.

De asemenea, Comisia a verificat dacă propunerea respectă articolul 9 din cartă privind dreptul la căsătorie și dreptul de a întemeia o familie conform legilor interne, și articolul 21 din cartă, care interzice discriminarea de orice fel.

În sfârșit, dispozițiile propuse ar urma să îmbunătățească accesul cetățenilor la justiție în UE, în special pentru cuplurile căsătorite. Acestea ar urma să faciliteze aplicarea articolului 47 din cartă, care garantează dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil. Prin prevederea unor criterii obiective de stabilire a instanței judecătorești competente se pot evita derularea de proceduri paralele, precum și inițierea în mod precipitat de căi de atac de către partea mai activă.

3.5. Alegerea instrumentului

Necesitatea asigurării securității juridice și a previzibilității impune norme clare și uniforme, sub forma unui regulament. Normele propuse privind competența, legea aplicabilă și libera circulație a hotărârilor judecătorești sunt detaliate și precise și nu trebuie transpuse în dreptul național. Obiectivele de securitate juridică și de previzibilitate ar fi compromise dacă statele membre ar dispune de o marjă de apreciere în ceea ce privește punerea în aplicare a normelor.

4. IMPLICAȚII BUGETARE, SIMPLIFICARE ȘI COERENȚA CU CELELALTE POLITICI ALE UNIUNII

4.1. Implicații bugetare

Propunerea nu va avea implicații asupra bugetului Uniunii.

4.2. Simplificare

Armonizarea normelor privind competența va simplifica în mod considerabil procedurile, permițând stabilirea, conform unor norme comune, a instanței judecătorești competente să soluționeze o cauză privind regimul matrimonial. Extinderea competenței instanțelor judecătorești

¹¹ Comunicarea Comisiei COM(2010) 573 din 19.10.2010.

sesizate cu o acțiune de divorț, de separare de drept, de anulare a căsătoriei sau cu o procedură succesorală ca urmare a decesului unuia dintre soți, în aplicarea instrumentelor existente ale Uniunii, la acțiunile conexe privind regimul matrimonial va face posibil ca aceeași instanță judecătorească să se pronunțe asupra tuturor problemelor cetățenilor în aceste materii.

Armonizarea normelor privind conflictele de legi va simplifica în mod considerabil procedurile, stabilind legea aplicabilă pe baza unui set unic de norme, care înlocuiesc diversele norme naționale ale statelor membre participante privind conflictele de legi.

În sfârșit, normele propuse privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești vor facilita circulația cetățenilor dintr-un stat membru într-altul.

4.3. Coerența cu alte politici ale Uniunii

Prezenta propunere se înscrie, astfel cum s-a subliniat în Raportul privind cetățenia UE în 2010, menționat anterior, în cadrul eforturilor Comisiei de a elimina obstacolele cu care se confruntă cetățenii UE atunci când încearcă să își exercite, în viața de zi cu zi, drepturile ce le sunt conferite de UE.

5. OBSERVAȚII REFERITOARE LA ARTICOLE

5.1. Capitolul I: domeniul de aplicare și definițiile

Articolul 1

Conceptul de „regim matrimonial” trebuie interpretat în mod autonom și trebuie să se refere atât la aspectele privind administrarea curentă de către soți a bunurilor lor, cât și la cele privind lichidarea regimului ca urmare a separării cuplului sau a decesului unuia dintre soți.

Pentru stabilirea domeniilor vizate de viitorul instrument, s-a preferat întocmirea unei liste exhaustive a materiilor care nu intră în domeniul de aplicare al regulamentului. Astfel, materiile acoperite deja de regulamentele în vigoare ale Uniunii, precum obligațiile de întreținere¹², în special între soți, și materiile care decurg din dreptul succesoral¹³ sunt excluse din domeniul de aplicare al regulamentului.

Regulamentul nu afectează existența sau valabilitatea unei căsătorii în temeiul dreptului național sau recunoașterea într-un stat membru a unei căsătorii încheiate în alt stat membru. De asemenea, acesta nu afectează aspectele legate de securitate socială sau dreptul de a beneficia de întreținere în caz de divorț.

Regulamentul nu vizează natura drepturilor reale asupra unui bun, clasificarea bunurilor și a drepturilor și nici stabilirea prerogativelor titularului acestor drepturi.

De asemenea, din domeniul de aplicare al regulamentului sunt excluse cerințele privind înscrierea în registrul funciar și efectele înscrierii sau neînscrierii în acest registru.

Articolul 3

¹² Reglementate prin Regulamentul (CE) nr. 4/2009, JO L 7, 10.1.2009, p. 1.

¹³ Reglementate prin Regulamentul (UE) nr. 650/2012, JO L 201, 27.7.2012, p. 107.

Pentru a asigura coerența și a facilita înțelegerea și aplicarea uniformă a acestora, unele definiții ale termenilor folosiți în prezentul regulament sunt aceleași cu cele folosite în alte instrumente ale UE în vigoare.

Definiția propusă a noțiunii de „instanță judecătorească” include autoritățile și profesiile juridice (cum ar fi notarii) care exercită atribuții judiciare sau acționează prin delegare de către o instanță judecătorească, astfel încât hotărârile lor să fie asimilate hotărârilor judecătorești în ceea ce privește recunoașterea și executarea într-un alt stat membru decât cel în care au fost emise.

5.2. Capitolul II: competența

Procedurile judiciare privind regimurile matrimoniale au deseori legătură cu lichidarea acestora, cauzată de încetarea vieții de cuplu, fie ca urmare a decesului unuia dintre soți, fie a divorțului sau a separării de drept a acestora, fie a anulării căsătoriei.

Obiectivul urmărit prin acest regulament este acela de a oferi cetățenilor posibilitatea ca diferitele proceduri conexe să fie instrumentate de instanțele judecătorești din același stat membru. În acest sens, regulamentul urmărește să asigure concordanța normelor de stabilire a competenței instanțelor judecătorești sesizate pentru a se pronunța asupra aspectelor patrimoniale ale căsătoriilor cu normele existente în alte instrumente ale Uniunii și, în special, să concentreze competența referitoare la regimurile matrimoniale în statul membru ale cărui instanțe judecătorești sunt sesizate în legătură cu succesiunea unui soț sau divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei.

Articolul 4

Pentru a se asigura că, în cazul decesului unuia dintre soți, instanța judecătorească competentă poate fi sesizată atât în legătură cu succesiunea soțului decedat, cât și cu lichidarea regimului matrimonial, acest articol prevede că instanța judecătorească competentă în materie de succesiune în conformitate cu normele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 650/2012 ar trebui să aibă și competența de a statua cu privire la lichidarea regimului matrimonial legată de succesiune.

Articolul 5

În mod similar, instanța judecătorească competentă pentru procedura de divorț, separarea de drept sau anularea căsătoriei în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 ar trebui să statueze, în anumite cazuri, dacă soții sunt de acord, și cu privire la lichidarea regimului matrimonial rezultată din divorț, din separarea de drept sau din anularea căsătoriei.

Articolele 6 și 7

Articolul 6 prevede norme de reglementare a competenței care s-ar aplica atunci când aspectele regimului matrimonial nu sunt legate de proceduri privind succesiunea sau divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei (de exemplu, atunci când soții doresc să își schimbe regimul matrimonial). O listă de factori de legătură, enumerați în ordine ierarhică, ar determina statul membru ale cărui instanțe judecătorești sunt competente să se pronunțe în procedurile privind regimul matrimonial.

Printre criteriile propuse se află reședința obișnuită comună a soților, ultima reședință obișnuită comună în cazul în care unul dintre soți încă mai locuiește acolo sau reședința obișnuită a părâtului; aceste criterii foarte des întâlnite coincid frecvent cu locul în care sunt situate bunurile soților. Un ultim criteriu este cetățenia comună a soților.

În astfel de cazuri, pentru a spori gradul de previzibilitate și libertatea de a alege a soților, articolul 7 ar permite, de asemenea, soților să convină că instanțele judecătorești care ar trebui să soluționeze aspectele regimului lor patrimonial ar trebui să fie instanțele judecătorești din statul membru a cărui lege se aplică regimului matrimonial sau instanțele judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria.

Articolul 9

În mod excepțional, instanța judecătorească competentă dintr-un stat membru își poate declina competența dacă dreptul intern al statului său membru nu recunoaște căsătoria în cauză. Pentru a asigura accesul la justiție al soților în astfel de cazuri, aceștia pot conveni faptul că în privința procedurii se vor pronunța instanțele judecătorești din statul membru a cărui lege se aplică regimului lor matrimonial sau instanțele judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria. În caz contrar, criteriile prevăzute la articolul 6 ar determina statul membru ale cărui instanțe judecătorești ar trebui să se pronunțe în această privință.

Articolul 10

În cazul în care niciun stat membru nu are competență în conformitate cu articolele precedente, acest articol asigură accesul la justiție al soților și al terților interesați în fața instanțelor judecătorești din statul membru în care unul sau ambii soți dețin bunuri imobile. În astfel de cazuri, instanțele judecătorești s-ar pronunța doar în ceea ce privește bunurile imobile situate în statul membru respectiv.

5.3. Capitolul III: legea aplicabilă

Articolul 20

Legea care s-ar aplica în materia regimurilor matrimoniale poate fi legea unui stat membru sau legea unui stat terț.

Articolul 21

Opțiunea propusă în regulament este cea a unui regim unitar: toate bunurile soților, indiferent de natura (mobile sau imobile) și situarea acestora, ar fi supuse unei legi unice, și anume legea aplicabilă regimului matrimonial.

Bunurile imobile au o importanță specială în patrimoniul cuplurilor și una dintre posibilitățile avute în vedere a fost ca acestea să fie supuse legii statului în care se află (*lex rei sitae*), permițând astfel „fracționarea” legii aplicabile regimului matrimonial. Această soluție pare însă să creeze dificultăți, în special în momentul lichidării regimului matrimonial, deoarece ar antrena o fragmentare nedorită a unității regimului matrimonial (în timp ce pasivele ar fi supuse în continuare unui regim unitar), precum și aplicarea unor legi distincte diferitelor bunuri care compun regimul matrimonial. Prin urmare, regulamentul prevede că legea aplicabilă regimului matrimonial, fie că este desemnată de soți, fie, în lipsa unei astfel de desemnări, că este stabilită prin alte dispoziții, se va aplica tuturor bunurilor mobile sau imobile ale soților, indiferent de locul unde se află acestea.

Articolul 22

În cadrul consultărilor care au avut loc s-a ajuns la un consens larg în favoarea acordării unei anumite libertăți părților în ceea ce privește desemnarea legii aplicabile regimului lor matrimonial, pentru a facilita administrarea de către soți a bunurilor lor. Această opțiune ar trebui să fie clar

reglementată pentru a se preveni desemnarea unei legi care are prea puțină legătură cu situația reală sau trecutul cuplului: legea desemnată trebuie să fie, prin urmare, legea reședinței obișnuite sau a cetățeniei soților ori a viitorilor soți ori a unuia dintre aceștia.

În afară de posibilitatea acordată soților de a desemna legea aplicabilă în momentul încheierii căsătoriei, acest articol permite efectuarea acestei desemnări și ulterior. De asemenea, soții care au desemnat legea aplicabilă în momentul căsătoriei pot decide ulterior să schimbe această lege și să desemneze alta. În cazul în care soții decid să schimbe legea aplicabilă regimului lor patrimonial, aceștia pot desemna doar una dintre legile pe care ar fi putut să le desemneze în momentul căsătoriei.

Este posibilă numai schimbarea voluntară a legii aplicabile soților. Regulamentul nu prevede nicio schimbare automată a legii aplicabile, fără ca părțile să își dea acordul în acest sens sau fără ca acestea să fi fost informate, pentru a se evita insecuritatea juridică.

Mai mult, pentru a evita ca schimbarea legii aplicabile regimului matrimonial să aibă efecte nedorite pentru soți, această schimbare nu trebuie să producă efecte decât în viitor, cu excepția cazului în care soții decid să îi confere un caracter retroactiv.

Drepturile terților ale căror interese ar putea fi prejudiciate de o modificare a legii aplicabile regimului matrimonial al cuplului sunt protejate: regulamentul prevede că efectele unei schimbări retroactive a legii aplicabile regimului matrimonial nu poate aduce atingere drepturilor terților.

Articolele 23-25

Aceste dispoziții stabilesc norme privind procedurile care trebui urmate de către soți pentru a desemna legea aplicabilă și a conveni asupra regimului matrimonial prin intermediul unei convenții matrimoniale.

Articolul 26

În cazul în care soții nu desemnează legea aplicabilă regimului lor matrimonial, este important să existe norme comune în statele membre participante pentru a stabili care este legea aplicabilă în absența desemnării acesteia de către soți. Legea aplicabilă ar fi identificată utilizând o listă de factori de legătură obiectivi, aplicabili în ordine ierarhică, asigurând astfel previzibilitatea atât pentru soți, cât și pentru terți. Aceste criterii sunt menite să asigure un echilibru între realitatea vieții cuplului, în special stabilirea primei sale reședințe obișnuite comune, și necesitatea de a putea stabili cu ușurință legea aplicabilă regimului său matrimonial. Cu toate acestea, în cazuri excepționale, unul dintre soți poate solicita unei instanțe judecătorești ca legea aplicabilă să fie legea statului în care soții și-au avut ultima reședință obișnuită comună.

Articolele 27 și 28

Regulamentul precizează câteva dintre aspectele care ar fi reglementate de legea aplicabilă regimului matrimonial. Printre acestea se numără lichidarea bunurilor și efectele regimului matrimonial asupra relațiilor dintre un soț și un terț. Cu toate acestea, pentru a proteja drepturile terților, regulamentul prevede că un soț nu poate invoca legea aplicabilă împotriva unui terț într-un litigiu, cu excepția cazului în care terțul cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască legea aplicabilă regimului matrimonial. Regulamentul precizează, de asemenea, cazurile în care s-ar considera că terțul cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască legea aplicabilă care reglementează regimul matrimonial.

Pentru a ține cont de normele naționale privind protecția locuinței familiale, această dispoziție permite unui stat membru să refuze aplicarea unei legi străine în favoarea legii sale proprii. Astfel, pentru a proteja locuința familială, un stat membru pe teritoriul căruia se află această locuință își poate aplica propriile norme de protecție a locuinței familiale. Cu titlu excepțional, acest stat își poate aplica propria lege oricărei persoane care locuiește pe teritoriul său, aceasta fiind preferată legii aplicabile în mod obișnuit sau legii convenției matrimoniale a acestei persoane, încheiată într-un alt stat membru.

5.4. Capitolul IV: recunoaștere, forță executorie și executare

Regulamentul propus prevede libera circulație a hotărârilor judecătorești, a actelor autentice și a tranzacțiilor judiciare în materia regimurilor matrimoniale. S-ar introduce astfel o recunoaștere reciprocă bazată pe încrederea mutuală ce rezultă din integrarea statelor membre în cadrul Uniunii.

Această liberă circulație ar lua forma unei proceduri uniforme de recunoaștere și executare a hotărârilor judecătorești, a actelor autentice și a tranzacțiilor judiciare provenind dintr-un alt stat membru. Procedura înlocuiește procedurile naționale în vigoare în prezent în diferitele state membre. Motivele de nerecunoaștere sau de refuzare a executării sunt, de asemenea, armonizate la nivelul Uniunii sau reduse la minimum necesar. Acestea înlocuiesc motivele variate și deseori mai numeroase care există în prezent la nivel național.

Hotărârile judecătorești

Normele propuse privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești sunt în concordanță cu cele prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 650/2012 privind succesiunile. Prin urmare, ele fac trimitere la procedura de exequatur prevăzută în regulamentul respectiv. Aceasta înseamnă că orice hotărâre judecătorească luată într-un stat membru ar fi recunoscută în celelalte state membre fără nicio procedură specială și că, pentru ca o hotărâre judecătorească să fie executată în alt stat membru, solicitantii ar trebui să urmeze o procedură uniformă în statul membru de executare pentru a obține încuviințarea executării. Procedura este unilaterală și se limitează, într-o primă etapă, la o verificare a documentelor. Numai într-o etapă ulterioară, în cazul în care pârâtul formulează obiecțiuni, judecătorul va proceda la examinarea posibilelor motive de refuz. Aceste motive asigură o protecție adecvată a drepturilor pârâților.

Aceste norme reprezintă un progres important față de situația actuală. În prezent, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești este reglementată de dreptul național al statelor membre sau de acorduri bilaterale încheiate între anumite state membre. Procedurile de urmat, documentele necesare pentru obținerea hotărârii de încuviințare a executării, precum și motivele de refuzare a hotărârilor pronunțate în străinătate diferă, astfel, în funcție de statele membre în cauză.

Astfel cum s-a explicat mai sus, prezentul regulament constituie o primă măsură adoptată în materia regimurilor matrimoniale și privește dreptul familiei (a se vedea punctul 3.1). Având în vedere circumstanțele sale specifice, libera circulație a hotărârilor judecătorești face obiectul procedurii de exequatur. Cu toate acestea, ca și în alte domenii, într-o etapă ulterioară ar putea fi avută în vedere eliminarea procedurilor intermediare (exequatur), după o evaluare a aplicării

normelor prevăzute în prezentul regulament și a dezvoltării cooperării judiciare în materia regimurilor matrimoniale și în materii conexe, în special a aplicării Regulamentului Bruxelles IIA¹⁴.

Actele întocmite de autoritățile care își exercită atribuțiile prin delegare, conform definiției instanței judecătorești prevăzute la articolul 3 din prezentul regulament, ar fi asimilate hotărârilor judecătorești și, astfel, ar fi supuse dispozițiilor privind recunoașterea și executarea prevăzute în acest capitol.

Actele autentice

Având în vedere importanța practică a actelor autentice în materia regimurilor matrimoniale și în scopul asigurării coerenței prezentului regulament cu alte instrumente ale Uniunii, prezentul regulament trebuie să asigure acceptarea acestora pentru a le permite libera circulație.

Acceptarea actelor autentice înseamnă că acestea se vor bucura de aceeași forță probantă în ceea ce privește conținutul actului și faptele înscrise în acesta, de aceeași prezumție de autenticitate, precum și de aceeași forță executorie ca în țara lor de origine.

2016/0059 (CNS)

Propunere de

REGULAMENT AL CONSILIULUI

privind competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 81 alineatul (3),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European¹⁵,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European¹⁶,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

¹⁴ Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, JO L 338, 23.12.2003.

¹⁵ JO C [...], [...], p. [...].

¹⁶ JO C [...], [...], p. [...].

- (1) Uniunea Europeană și-a stabilit obiectivul de a menține și a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție, în cadrul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor. Pentru instituirea treptată a acestuia, Uniunea trebuie să adopte măsuri privind cooperarea judiciară în materie civilă având implicații transfrontaliere, în special atunci când sunt necesare pentru buna funcționare a pieței interne.
- (2) În conformitate cu articolul 81 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, printre astfel de măsuri s-ar putea număra măsuri menite să asigure compatibilitatea normelor aplicabile în statele membre în materie de conflict de legi și de competență.
- (3) Consiliul European reunit la Tampere la 15 și 16 octombrie 1999 a aprobat principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a altor hotărâri ale autorităților judiciare ca fundament al cooperării judiciare în materie civilă și a invitat Consiliul și Comisia să adopte un program de măsuri destinate punerii în aplicare a acestui principiu.
- (4) La 30 noiembrie 2000 s-a adoptat un program de măsuri privind punerea în aplicare a principiului recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială¹⁷, comun pentru Comisie și Consiliu. Programul respectiv identifică măsuri legate de armonizarea normelor privind conflictul de legi menite să faciliteze recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și prevede elaborarea unui instrument în materia regimurilor matrimoniale.
- (5) Consiliul European reunit la Bruxelles la 4 și 5 noiembrie 2004 a adoptat un nou program, intitulat „Programul de la Haga: consolidarea libertății, a securității și a justiției în Uniunea Europeană”¹⁸. În cadrul acestui program, Consiliul a invitat Comisia să prezinte o carte verde privind reglementarea conflictelor de legi în materia regimului matrimonial, care să abordeze competența judiciară și recunoașterea reciprocă. Programul a subliniat, de asemenea, necesitatea adoptării unui instrument în acest domeniu.
- (6) La 17 iulie 2006, Comisia a adoptat Cartea verde privind reglementarea conflictelor de legi în materia regimului matrimonial, inclusiv competența judiciară și recunoașterea reciprocă¹⁹. Această carte verde a deschis o amplă consultare cu privire la ansamblul dificultăților cu care se confruntă cuplurile în Europa în cazul lichidării bunurilor comune, precum și cu privire la instrumentele juridice de surmontare a acestor dificultăți.
- (7) Cu ocazia reuniunii sale de la Bruxelles din 10 și 11 decembrie 2009, Consiliul European a adoptat un nou program multianual intitulat „Programul de la Stockholm – O Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora”²⁰. În programul respectiv, Consiliul European a considerat că recunoașterea reciprocă ar trebui extinsă la domenii care nu sunt încă incluse, dar care sunt esențiale pentru viața cotidiană, cum ar fi regimurile matrimoniale, ținând seama în egală măsură de sistemele juridice ale statelor membre, inclusiv de ordinea publică (*ordre public*) și de tradițiile naționale din acest domeniu.
- (8) În „Raportul privind cetățenia UE în 2010: eliminarea obstacolelor din calea drepturilor cetățenilor UE”, adoptat la 27 octombrie 2010²¹, Comisia a anunțat adoptarea unei propuneri de instrument legislativ care să permită eliminarea obstacolelor din calea liberei

¹⁷ JO C 12, 15.1.2001, p. 1.

¹⁸ JO C 53, 3.3.2005, p. 1.

¹⁹ COM(2006) 400.

²⁰ JO L 115, 4.5.2010, p. 1.

²¹ COM(2010) 603.

circulații a persoanelor și, în special, a dificultăților cu care se confruntă cuplurile în ceea ce privește administrarea sau împărțirea bunurilor lor.

- (9) La 16 martie 2011, Comisia a adoptat o Propunere²² de regulament al Consiliului privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale și o Propunere²³ de regulament al Consiliului privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia parteneriatelor înregistrate.
- (10) În cadrul reuniunii sale din 3 decembrie 2015, Consiliul a concluzionat că nu s-a putut ajunge la un acord unanim pentru adoptarea propunerilor de regulamente referitoare la regimurile matrimoniale și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate și că, prin urmare, obiectivele cooperării în acest domeniu nu pot fi atinse într-un termen rezonabil de Uniune, în ansamblul său.
- (11) Din decembrie 2015 până în februarie 2016, Suedia, Belgia, Grecia, Croația, Slovenia, Spania, Franța, Portugalia, Italia, Malta, Luxemburg, Germania, Republica Cehă, Țările de Jos, Austria, Bulgaria și Finlanda au comunicat Comisiei faptul că doresc să instituie o cooperare consolidată între ele în domeniul regimurilor patrimoniale ale cuplurilor internaționale și, mai precis, în ceea ce privește competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale și competența, legea aplicabilă și recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia efectelor patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate, solicitând Comisiei să prezinte Consiliului o propunere în acest sens.
- (12) La [...], Consiliul a adoptat Decizia [...] de autorizare a unei cooperări consolidate în domeniul competenței, al legii aplicabile și al recunoașterii și executării hotărârilor judecătorești privind regimurile patrimoniale ale cuplurilor internaționale, care includ atât regimurile matrimoniale, cât și efectele patrimoniale ale parteneriatelor înregistrate;
- (13) În conformitate cu articolul 328 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, de la data stabilirii lor, formele de cooperare consolidată sunt deschise tuturor statelor membre, sub rezerva respectării eventualelor condiții de participare stabilite prin decizia de autorizare. De asemenea, acestea rămân deschise oricând pe durata funcționării lor, sub rezerva respectării, pe lângă condițiile menționate anterior, și a actelor deja adoptate în cadrul lor. Comisia și statele membre participante la o formă de cooperare consolidată ar trebui să asigure promovarea participării unui număr cât mai mare de state membre. Prezentul regulament ar trebui să fie obligatoriu în toate elementele sale și să se aplice direct numai în statele membre participante, în conformitate cu tratatele.
- (14) În conformitate cu articolul 81 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, prezentul regulament ar trebui să se aplice în contextul regimurilor matrimoniale cu implicații transfrontaliere.
- (15) Pentru a oferi cuplurilor căsătorite securitate juridică în privința bunurilor acestora și o anumită previzibilitate, toate normele aplicabile regimurilor matrimoniale ar trebui cuprinse într-un singur instrument.
- (16) Pentru a atinge obiectivele respective, prezentul regulament ar trebui să reunească dispozițiile privind competența, legea aplicabilă și recunoașterea sau, după caz, acceptarea,

²² COM(2011) 126.

²³ COM(2011) 127.

forța executorie și executarea hotărârilor judecătorești, a actelor autentice și a tranzacțiilor judiciare.

- (17) Prezentul regulament nu definește noțiunea de „căsătorie”, fiind aplicabilă definiția din dreptul național al statelor membre.
- (18) Domeniul de aplicare al prezentului regulament ar trebui să includă toate aspectele de drept civil ale regimurilor matrimoniale, ce vizează atât administrarea curentă a bunurilor soților, cât și lichidarea regimului, în special ca urmare a separării cuplului sau a decesului unuia dintre soți. În sensul prezentului regulament, sintagma „regim matrimonial” ar trebui interpretată ca un concept autonom și ar trebui să includă nu numai normele de la care nu pot deroga soții, dar și orice alte norme opționale asupra cărora pot conveni soții, în conformitate cu legea aplicabilă, precum și orice norme implicite ale legii aplicabile. Aceasta include nu numai convențiile patrimoniale prevăzute în mod specific și exclusiv de anumite sisteme de drept naționale în cazul căsătoriei, ci și orice raporturi patrimoniale, atât între soți, cât și cu terți, care rezultă în mod direct din raportul matrimonial sau din desfacerea acestuia.
- (19) Din motive de claritate, o serie de aspecte care ar putea fi considerate ca având o legătură cu materia regimurilor matrimoniale ar trebui excluse în mod explicit din domeniul de aplicare al prezentului regulament.
- (20) În acest sens, prezentul regulament nu ar trebui să se aplice aspectelor care privesc capacitatea juridică generală a soților; cu toate acestea, respectiva excludere nu ar trebui să vizeze competențele și drepturile specifice ale fiecăruia dintre soți sau ale ambilor soți cu privire la bunuri, fie în relațiile dintre ei, fie în relațiile cu terții, întrucât respectivele competențe și drepturi ar trebui să intre sub incidența regulamentului.
- (21) Regulamentul nu ar trebui să se aplice altor chestiuni prealabile, precum existența, valabilitatea sau recunoașterea căsătoriei, care intră în continuare sub incidența dreptului național al statelor membre, inclusiv a normelor acestora de drept internațional privat.
- (22) Întrucât obligațiile de întreținere între soți sunt reglementate prin Regulamentul (CE) nr. 4/2009 din 18 decembrie 2008 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere²⁴, acestea ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament, ca și aspectele privind succesiunea la patrimoniul unui soț decedat, reglementate prin Regulamentul (UE) nr. 650/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești și a actelor autentice în materie de succesiuni și privind crearea unui certificat european de moștenitor²⁵.
- (23) Aspectele ce țin de drepturile la transferul sau ajustarea între soți a drepturilor la pensia pentru limita de vârstă sau la pensia de invaliditate, indiferent de natura acestora, care au fost acumulate în timpul căsătoriei și care nu au dat naștere unui venit provenit din pensie în timpul căsătoriei sunt chestiuni care ar trebui să rămână excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament, ținându-se cont de sistemele specifice existente în statele membre. Cu toate acestea, o astfel de excepție ar trebui să facă obiectul unei interpretări stricte. Așadar, prezentul regulament ar trebui să reglementeze în special clasificarea activelor cu titlu de pensii, sumele care au fost deja plătite unui soț pe durata căsătoriei și posibila compensație care ar urma să fie acordată în cazul unei pensii la care s-a contribuit cu active comune.

²⁴ JO L 7, 10.1.2009, p. 1.

²⁵ JO L 201, 27.7.2012, p. 107.

- (24) Prezentul regulament ar trebui să permită crearea sau transferul care decurge din regimul matrimonial al unui drept asupra unor bunuri imobile sau mobile, astfel cum prevede legea aplicabilă regimurilor matrimoniale. Totuși, regulamentul nu ar trebui să aducă atingere numărului limitat (*numerus clausus*) al drepturilor reale cunoscute în dreptul național al anumitor state membre. Unui stat membru nu ar trebui să i se solicite să recunoască un drept real referitor la bunuri situate în respectivul stat membru dacă dreptul real în cauză este inexistent în dreptul său.
- (25) Totuși, pentru a permite soților să beneficieze, într-un alt stat membru, de drepturile care au fost create sau care le-au fost transferate ca urmare a regimului matrimonial, prezentul regulament ar trebui să prevadă adaptarea unui drept real necunoscut la cel mai apropiat drept real echivalent în temeiul dreptului respectivului alt stat membru. Atunci când se procedează la o astfel de adaptare, ar trebui luate în considerare obiectivele și interesele urmărite de dreptul real specific și efectele acestuia. În vederea determinării celui mai apropiat drept național echivalent, autoritățile sau persoanele competente din statul a cărui lege s-a aplicat regimului matrimonial pot fi contactate pentru informații suplimentare asupra naturii și a efectelor dreptului respectiv. În acest scop, ar putea să se utilizeze rețelele existente în domeniul cooperării judiciare în materie civilă și comercială, precum și orice alte mijloace disponibile care facilitează înțelegerea dreptului străin.
- (26) Adaptarea drepturilor reale necunoscute, astfel cum este prevăzută în mod explicit în prezentul regulament, nu ar trebui să excludă alte forme de adaptare în contextul aplicării prezentului regulament.
- (27) Cerințele privind înscrierea într-un registru a unui drept asupra unor bunuri imobile sau mobile ar trebui excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament. Ar trebui deci ca legea statului membru în care este ținut registrul (pentru bunurile imobile, *lex rei sitae*) să fie aceea care stabilește în ce condiții juridice și în ce mod trebuie efectuată înscrierea și care sunt autoritățile, cum ar fi oficiile cadastrale sau notarii, responsabile de verificarea îndeplinirii tuturor cerințelor și a faptului că documentația prezentată sau întocmită este suficientă sau conține informațiile necesare. În special, autoritățile pot verifica dacă dreptul unui soț la bunurile menționate în documentul prezentat spre înregistrare este un drept înscris ca atare în registru sau altfel dovedit în conformitate cu legea statului membru în care este ținut registrul. Pentru a evita duplicarea documentelor, autoritățile responsabile cu înregistrarea ar trebui să accepte astfel de documente întocmite de către autoritățile competente din alt stat membru, a căror circulație este prevăzută în prezentul regulament. Acest lucru nu ar trebui să excludă posibilitatea ca autoritățile implicate în operația de înregistrare să îi ceară persoanei care solicită înscrierea să furnizeze astfel de informații sau documente suplimentare, necesare în temeiul legii statului membru în care este ținut registrul, de exemplu informații sau documente referitoare la plata obligațiilor fiscale. Autoritatea competentă poate indica persoanei care solicită înscrierea cum să furnizeze informațiile sau documentele lipsă.
- (28) Efectele înscrierii unui drept într-un registru ar trebui, de asemenea, excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament. Prin urmare, legea statului membru unde este ținut registrul ar trebui să fie cea care determină dacă înregistrarea are, de exemplu, efect declarativ sau constitutiv. Prin urmare, atunci când, de exemplu, dobândirea unui drept asupra unor bunuri imobile determină înscrierea într-un registru în temeiul legii statului membru pe teritoriul căruia este ținut registrul, pentru garantarea efectului *erga omnes* al registrelor sau pentru protejarea tranzacțiilor juridice, momentul în care are loc dobândirea ar trebui să fie determinat de legea respectivului stat membru.

- (29) Prezentul regulament ar trebui să respecte diferitele sisteme de abordare a materiei regimurilor matrimoniale aplicate în statele membre. În sensul prezentului regulament, termenul „instanță judecătorească” ar trebui, în consecință, să aibă un sens larg, pentru a include nu numai instanțe judecătorești în sensul propriu al cuvântului, care exercită atribuții judiciare, ci, de exemplu, și notari din unele state membre care, în anumite chestiuni în materia regimurilor matrimoniale, exercită atribuții judiciare asemenea instanțelor judecătorești, precum și notari și profesioniști din domeniul juridic care, în anumite state membre, exercită atribuții judiciare în cazul unui anumit regim matrimonial prin delegarea de competențe de către o instanță judecătorească. Toate instanțele judecătorești, astfel cum sunt definite în prezentul regulament, ar trebui să intre sub incidența normelor în materie de competență stabilite în prezentul regulament. În schimb, termenul „instanță judecătorească” nu ar trebui să includă autoritățile extrajudiciare dintr-un stat membru competente în materia regimurilor matrimoniale în temeiul legii naționale, cum ar fi notarii, care, în majoritatea statelor membre, cum este de obicei cazul, nu exercită atribuții judiciare.
- (30) Prezentul regulament ar trebui să permită tuturor notarilor care sunt competenți în materia regimurilor matrimoniale în statele membre să exercite astfel de prerogative. Dacă notarii dintr-un anumit stat membru intră sau nu sub incidența normelor în materie de competență stabilite în prezentul regulament ar trebui să depindă de intrarea sau nu a acestora sub incidența definiției termenului „instanță judecătorească” în sensul prezentului regulament.
- (31) Actele emise de notari în materia regimurilor matrimoniale în statele membre ar trebui să circule în temeiul prezentului regulament. Atunci când notarii exercită atribuții judiciare, ei intră sub incidența normelor în materie de competență, iar hotărârile pe care le pronunță ar trebui să circule în conformitate cu dispozițiile privind recunoașterea, forța executorie și executarea hotărârilor judecătorești. Atunci când notarii nu exercită atribuții judiciare, ei nu intră sub incidența normelor în materie de competență, iar actele autentice pe care le emit ar trebui să circule în conformitate cu dispozițiile privind actele autentice.
- (32) Pentru a reflecta mobilitatea în creștere a cuplurilor pe durata căsătoriei acestora și pentru a facilita administrarea corectă a justiției, normele privind competența prevăzute în prezentul regulament ar trebui să le permită cetățenilor să beneficieze de posibilitatea ca diferitele proceduri conexe care îi vizează să se deruleze în fața instanțelor judecătorești din același stat membru. În acest scop, regulamentul ar trebui să concentreze competența referitoare la regimurile matrimoniale în statul membru ale cărui instanțe sunt chemate să dezbată succesiunea unui soț sau să se pronunțe în legătură cu divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 650/2012 sau, respectiv, cu Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000²⁶.
- (33) Regulamentul ar trebui să prevadă faptul că, în cazul în care procedurile privind succesiunea unui soț sunt pendinte în fața unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, sesizată în temeiul Regulamentului (UE) nr. 650/2012, instanțele judecătorești din respectivul stat ar trebui să fie competente să se pronunțe cu privire la aspectele legate de regimurile matrimoniale legate de cauza succesorală.
- (34) În mod similar, aspectele ce țin de regimurile matrimoniale care au legătură cu procedurile pendinte în fața unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru sesizate cu o cerere de

²⁶

JO L 338, 23.12.2003, p. 1.

divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 ar trebui soluționate de instanțele judecătorești din statul membru respectiv, cu excepția cazului în care competența în materie de divorț, separare de drept sau anulare a căsătoriei se poate baza exclusiv pe temeuri specifice de competență. În astfel de cazuri, concentrarea competenței nu ar trebui permisă fără acordul soților.

- (35) În cazul în care aspectele ce țin de regimurile matrimoniale nu au legătură cu procedurile pendinte în fața instanței judecătorești dintr-un stat membru referitoare la succesiunea unui soț sau la divorț, separarea de drept sau anularea căsătoriei, prezentul regulament ar trebui să prevadă o ierarhie a factorilor de legătură pentru stabilirea competenței, începând cu reședința obișnuită a soților în momentul sesizării instanței judecătorești. Acești factori de legătură sunt stabiliți având în vedere mobilitatea în creștere a cetățenilor și pentru a asigura existența unui factor de legătură veritabil între soți și statul membru în care se exercită competența.
- (36) Pentru a spori securitatea juridică, previzibilitatea și autonomia părților, prezentul regulament ar trebui să permită, în anumite împrejurări, ca părțile să încheie un acord de alegere a forului în favoarea instanțelor judecătorești din statul membru a cărui lege este aplicabilă sau în favoarea instanțelor judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria.
- (37) În scopul aplicării prezentului regulament și pentru a acoperi toate situațiile posibile, statul membru în care s-a încheiat căsătoria ar trebui să fie statul membru al autorităților în fața cărora s-a încheiat căsătoria.
- (38) Instanțele judecătorești dintr-un stat membru pot dispune că, în temeiul dreptului lor internațional privat, căsătoria respectivă nu poate fi recunoscută în sensul procedurilor referitoare la regimul matrimonial. Într-un astfel de caz, ar putea fi necesară, în mod excepțional, declinarea competenței în temeiul prezentului regulament. Instanțele judecătorești acționează rapid și ar trebui ca partea vizată să aibă posibilitatea de a intenta acțiunea în orice alt stat membru care are un factor de legătură care conferă competență, indiferent de ordinea acestor temeuri de competență, respectând totodată autonomia părților. De asemenea, ar trebui ca, în mod excepțional, orice instanță judecătorească sesizată după o declinare de competență, alta decât instanțele judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria, să își poată declina competența în aceleași condiții. Combinația diferitelor norme privind competența ar trebui, cu toate acestea, să garanteze faptul că părțile dispun de toate posibilitățile de a sesiza instanțele judecătorești dintr-un stat membru care vor accepta competența în scopul punerii în aplicare a regimului lor matrimonial.
- (39) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice părțile să soluționeze aspectele legate de regimul matrimonial pe cale amiabilă printr-o tranzacție extrajudiciară, de exemplu în fața unui notar, într-un stat membru ales de acestea, în cazul în care acest lucru este posibil în temeiul legii statului membru respectiv. Acest lucru ar trebui să fie valabil chiar dacă legea aplicabilă regimului matrimonial nu este legea statului membru respectiv.
- (40) Pentru a asigura faptul că instanțele judecătorești din toate statele membre pot să invoce aceleași temeuri juridice pentru a-și exercita competența referitoare la regimul matrimonial al soților, prezentul regulament ar trebui să prevadă în mod exhaustiv temeurile în care poate fi exercitată o astfel de competență subsidiară.
- (41) Pentru a se remedia în special situațiile de denegare de dreptate, în prezentul regulament ar trebui să se prevadă un *forum necessitatis* prin care să se permită unei instanțe judecătorești

dintr-un stat membru, în cazuri excepționale, să se pronunțe cu privire la un regim matrimonial care prezintă o legătură strânsă cu un stat terț. Un astfel de caz excepțional ar putea fi considerată situația în care o acțiune se dovedește a fi imposibil de realizat în statul terț respectiv, de exemplu din cauza unui război civil, sau situația în care, în mod rezonabil, nu se poate aștepta ca un soț să inițieze sau să efectueze o acțiune în acel stat. Cu toate acestea, competența întemeiată pe *forum necessitatis* ar trebui să fie exercitată doar în cazul în care cauza prezintă o legătură suficientă cu statul membru al instanței judecătorești sesizate.

- (42) În interesul funcționării armonioase a justiției, ar trebui evitată pronunțarea de hotărâri contradictorii în state membre diferite. În acest scop, prezentul regulament ar trebui să prevadă norme generale de procedură similare celor proprii altor instrumente ale Uniunii din domeniul cooperării judiciare în materie civilă. O astfel de normă procedurală este norma privind litispendența, care va fi aplicată dacă aceeași cauză privind regimul matrimonial este introdusă înaintea unor instanțe judecătorești diferite din state membre diferite. Prin norma respectivă se va stabili care instanță judecătorească ar trebui să continue soluționarea cauzei privind regimul matrimonial.
- (43) Pentru a le permite cetățenilor să profite, în condiții de securitate juridică, de avantajele oferite de piața internă, prezentul regulament ar trebui să le permită soților cunoașterea din timp a legii aplicabile regimului lor matrimonial. Prin urmare, ar trebui introduse norme armonizate privind conflictele de legi, pentru evitarea rezultatelor contradictorii. Norma principală ar trebui să asigure reglementarea regimului matrimonial de o lege previzibilă, cu care acesta are legături strânse. Din motive de securitate juridică și pentru a evita fragmentarea regimului matrimonial, legea aplicabilă acestuia ar trebui să reglementeze regimul în ansamblul său, adică toate bunurile care intră sub incidența respectivului regim, indiferent de natura acestora și indiferent dacă ele sunt situate într-un alt stat membru sau într-un stat terț.
- (44) Legea stabilită în temeiul prezentului regulament ar trebui să se aplice indiferent dacă este sau nu legea unui stat membru.
- (45) Pentru a facilita administrarea de către soți a bunurilor lor, prezentul regulament ar trebui să le permită acestora să desemneze legea aplicabilă regimului lor matrimonial, indiferent de natura sau de situarea bunurilor, dintre legile care au o legătură strânsă cu soții, în virtutea reședinței obișnuite sau a cetățeniei acestora. Această alegere poate fi făcută în orice moment, anterior căsătoriei, în momentul încheierii căsătoriei sau pe durata acesteia.
- (46) Pentru a asigura securitatea juridică a tranzacțiilor și a împiedica orice schimbare a legii aplicabile regimului matrimonial fără notificarea soților, nu ar trebui să se facă nicio schimbare a legii aplicabile regimului matrimonial decât la cererea expresă a părților. Această schimbare hotărâtă de soți nu ar trebui să aibă efect retroactiv, cu excepția cazului în care aceștia au stipulat în mod expres acest lucru. Oricare ar fi situația, nu se poate aduce atingere drepturilor terților.
- (47) Ar trebui definite norme privind condițiile de fond și de formă ale acordului privind desemnarea legii aplicabile, astfel încât să fie facilitată alegerea informată a soților, iar consimțământul lor să fie respectat, pentru a se asigura securitatea juridică, precum și un acces mai bun la justiție. În ceea ce privește condițiile de formă, ar trebui introduse anumite garanții pentru a se asigura faptul că soții sunt conștienți de consecințele alegerii lor. O condiție minimă ar fi ca acordul privind desemnarea legii aplicabile să fie încheiat în scris, datat și semnat de ambele părți. Cu toate acestea, în cazul în care legea statului membru în care ambii soți își au reședința obișnuită în momentul încheierii acordului prevede condiții

de formă suplimentare, acestea ar trebui respectate. Dacă, la data încheierii acordului, soții își au reședința obișnuită în state membre diferite care prevăd condiții de formă diferite, ar trebui să fie suficientă respectarea cerințelor de formă ale unuia dintre aceste state. Dacă, la data încheierii acordului, numai unul dintre soți își are reședința obișnuită într-un stat membru care prevede condiții de formă suplimentare, acestea ar trebui respectate.

- (48) Convenția matrimonială reprezintă un acord privind bunurile soților, a cărui admisibilitate și acceptare variază în rândul statelor membre. Pentru ca drepturile de proprietate dobândite ca urmare a unei convenții matrimoniale să fie mai ușor acceptate în statele membre, ar trebui definite condițiile de formă ale unei astfel de convenții. Ca o condiție minimă, convenția matrimonială ar trebui încheiată în scris, datată și semnată de către ambele părți. Cu toate acestea, convenția matrimonială ar trebui să îndeplinească și condițiile de formă suplimentare prevăzute în legea aplicabilă regimului matrimonial, astfel cum este determinată de regulament, și în legea statului membru în care soții își au reședința obișnuită. Prezentul regulament ar trebui să determine și legea care ar urma să reglementeze condițiile de fond ale unei astfel de convenții.
- (49) În situația în care nu este desemnată o lege aplicabilă și în scopul de a concilia previzibilitatea și securitatea juridică cu luarea în considerare a vieții pe care cuplul o duce în practică, prezentul regulament ar trebui să introducă norme armonizate în materia conflictului de legi care să permită stabilirea legii aplicabile tuturor bunurilor soților pe baza unei ierarhii a factorilor de legătură. Astfel, prima reședință obișnuită comună a soților la scurt timp după căsătorie ar trebui să fie primul criteriu, înainte de legea cetățeniei comune a soților din momentul căsătoriei. În cazul în care niciunul dintre aceste criterii nu se aplică sau în absența unei prime reședințe obișnuite comune în caz de dublă cetățenie comună a soților în momentul încheierii căsătoriei, ar trebui să se aplice, ca al treilea criteriu, legea statului cu care soții au legăturile cele mai strânse, ținându-se cont de toate circumstanțele, precizându-se faptul că aceste legături ar trebui luate în considerare astfel cum se prezentau în momentul încheierii căsătoriei.
- (50) Atunci când prezentul regulament face referire la cetățenie ca factor de legătură, chestiunea referitoare la modul în care trebuie considerată o persoană având cetățenie multiplă constituie o chestiune prealabilă care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament și ar trebui reglementată de legea națională, inclusiv, după caz, de convențiile internaționale, cu respectarea deplină a principiilor generale ale Uniunii Europene. Acest lucru nu ar trebui să afecteze valabilitatea unei desemnări a legii făcute în conformitate cu prezentul regulament.
- (51) În ceea ce privește stabilirea legii aplicabile regimului matrimonial în lipsa unei desemnări a legii și a unei convenții matrimoniale, autoritatea judiciară dintr-un stat membru, la solicitarea oricăruia dintre soți, ar trebui, în cazuri excepționale - atunci când soții s-au mutat pentru o perioadă îndelungată în statul reședinței lor obișnuite - să poată ajunge la concluzia că se poate aplica legea statului respectiv, dacă soții s-au bazat pe aceasta. Oricare ar fi situația, nu se poate aduce atingere drepturilor terților.
- (52) Legea determinată ca fiind legea aplicabilă regimului matrimonial ar trebui să reglementeze regimul matrimonial, de la aspecte precum clasificarea bunurilor unuia sau ambilor soți în categorii diferite pe durata căsătoriei și după desfacerea acesteia, până la lichidarea bunurilor și ar trebui să includă efectele regimului matrimonial asupra raportului juridic dintre un soț și terți. Cu toate acestea, legea aplicabilă regimului matrimonial poate fi invocată împotriva unui terț de către un soț ca reglementând astfel de efecte numai când

raporturile juridice dintre soț și terț s-au constituit într-un moment în care terțul cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască respectiva lege.

- (53) În circumstanțe excepționale, considerații de interes public, precum protecția organizării politice, sociale sau economice a unui stat membru, ar trebui să dea instanțelor judecătorești și altor autorități competente din statele membre posibilitatea, în cazuri excepționale, de a aplica excepții în temeiul normelor de aplicare imediată. În acest sens, conceptul de „norme de aplicare imediată” ar trebui să includă normele cu caracter imperativ, precum cele referitoare la protecția locuinței familiale. Totuși, această excepție de la aplicarea legii aplicabile regimurilor matrimoniale necesită o interpretare strictă, pentru a păstra compatibilitatea cu obiectivul general al prezentului regulament.
- (54) În circumstanțe excepționale, considerații de interes public ar trebui să dea posibilitatea, de asemenea, instanțelor judecătorești și altor autorități competente în materia regimurilor matrimoniale din statele membre de a nu ține seama de anumite dispoziții dintr-o lege străină atunci când, într-un anumit caz, aplicarea unor astfel de dispoziții ar fi vădit incompatibilă cu ordinea publică (*ordre public*) a statului membru în cauză. Cu toate acestea, instanțele judecătorești sau celelalte autorități competente nu ar trebui să poată invoca excepția de ordine publică pentru a nu aplica legea unui alt stat sau pentru a refuza să recunoască – ori, după caz, să accepte – sau să execute o hotărâre, un act autentic sau o tranzacție judiciară dintr-un alt stat membru, dacă în felul acesta ar încălca dispozițiile Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 21 privind principiul nediscriminării.
- (55) Având în vedere că există state în care coexistă două sau mai multe sisteme de drept sau seturi de norme care privesc aspectele reglementate de prezentul regulament, ar trebui prevăzut în ce măsură dispozițiile prezentului regulament se aplică în diferitele unități teritoriale ale acestor state.
- (56) Având în vedere obiectivul său general, care este recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești pronunțate în statele membre în materia regimurilor matrimoniale, prezentul regulament ar trebui să stabilească norme cu privire la recunoașterea, forța executorie și executarea hotărârilor judecătorești similare celor din alte instrumente ale Uniunii în domeniul cooperării judiciare în materie civilă.
- (57) Pentru a se ține seama de diferitele modalități de soluționare a aspectelor legate de regimurile matrimoniale în statele membre, prezentul regulament ar trebui să garanteze recunoașterea și forța executorie, în toate statele membre, a actelor autentice în materia regimurilor matrimoniale.
- (58) Actele autentice ar trebui să aibă în alt stat membru aceeași forță probantă pe care o au în statul membru de origine sau o forță cât mai apropiată. Atunci când se stabilește forța probantă sau forța cât mai apropiată a unui anumit act autentic într-un alt stat membru, ar trebui să se facă trimitere la natura și amploarea forței probante ale actului autentic în statul membru de origine. În consecință, legea statului membru de origine va fi cea care va stabili ce forță probantă ar trebui să aibă un anumit act autentic într-un alt stat membru.
- (59) Caracterul autentic al unui act autentic ar trebui să fie un concept autonom care să se refere la elemente cum ar fi autenticitatea actului, cerințele de formă ale actului, competențele autorității care întocmește actul și procedura utilizată pentru întocmirea actului. Acesta ar trebui să privească, de asemenea, elementele de fapt înscrise în actul autentic de autoritatea implicată, precum faptul că părțile indicate s-au înfățișat la data indicată în fața autorității respective și că acestea au făcut declarațiile indicate. Partea care dorește să conteste

caracterul autentic al unui act autentic ar trebui să facă acest lucru în fața instanței judecătorești competente din statul membru de origine al actului autentic în temeiul dreptului statului membru respectiv.

- (60) Sintagma „actele juridice sau raporturile juridice înregistrate într-un act autentic” ar trebui interpretată ca o trimitere la conținutul pe fond înregistrat în actul autentic. O parte care dorește să conteste actele juridice sau raporturile juridice înregistrate într-un act autentic ar trebui să facă acest lucru în fața instanțelor judecătorești competente în temeiul prezentului regulament, care ar trebui să soluționeze contestarea în temeiul legii aplicabile regimurilor matrimoniale.
- (61) Dacă o chestiune legată de actele juridice sau raporturile juridice înregistrate într-un act autentic este invocată pe cale accesorie înaintea unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, instanța judecătorească respectivă ar trebui să fie competentă în materie.
- (62) Un act autentic care este contestat nu ar trebui să aibă forță probantă într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, atât timp cât acțiunea de contestare se află pe rol. Dacă acțiunea de contestare se referă numai la o chestiune specifică cu privire la actele juridice sau raporturile juridice înregistrate într-un act autentic, actul autentic contestat ar trebui să fie lipsit de forță probantă în ceea ce privește chestiunea contestată într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, atât timp cât acțiunea de contestare se află pe rol. Un act autentic care, ca urmare a unei acțiuni de contestare, este declarat nul ar trebui să înceteze să mai aibă forță probantă.
- (63) O autoritate căreia, pentru aplicarea prezentului regulament, i s-ar prezenta două acte autentice incompatibile ar trebui să evalueze dacă ar trebui să se acorde prioritate unuia dintre actele autentice și căruia dintre acestea ar trebui să i se acorde prioritate, luând în considerare circumstanțele cazului particular. În cazul în care, din aceste circumstanțe nu reiese clar dacă ar trebui să se acorde prioritate unuia dintre actele autentice și căruia dintre acestea ar trebui să i se acorde prioritate, chestiunea ar trebui să fie soluționată de instanțele judecătorești competente în temeiul prezentului regulament sau, în cazul în care chestiunea este invocată pe cale accesorie în cursul unei acțiuni, de instanța sesizată cu respectiva acțiune. În cazul unei incompatibilități între un act autentic și o hotărâre, ar trebui să se ia în considerare motivele de nrecunoaștere a hotărârilor în temeiul prezentului regulament.
- (64) Recunoașterea și executarea unei hotărâri judecătorești privind regimurile matrimoniale în temeiul prezentului regulament nu ar trebui să presupună sub nicio formă recunoașterea căsătoriei care stă la baza regimului matrimonial care a condus la pronunțarea hotărârii judecătorești.
- (65) Ar trebui precizată relația dintre prezentul regulament și convențiile bilaterale sau multilaterale în materia regimurilor matrimoniale la care sunt parte statele membre.
- (66) Prezentul regulament nu ar trebui să împiedice statele membre care sunt parte la Convenția din 6 februarie 1931 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia conținând dispoziții de drept internațional privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, astfel cum a fost revizuită în 2006, la Convenția din 19 noiembrie 1934 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia cuprinzând dispoziții de drept internațional privat privind succesiunile, testamentele și administrarea succesiunii, astfel cum a fost revizuită în iunie 2012 și la Convenția din 11 octombrie 1977 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă să aplice în continuare anumite dispoziții ale respectivelor convenții, în măsura în

care acestea prevăd proceduri simplificate și mai rapide pentru recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale.

- (67) Pentru a facilita aplicarea prezentului regulament, este oportun să se prevadă obligația statelor membre de a comunica anumite informații privind propriile legislații și proceduri referitoare la regimurile matrimoniale în cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială, înființată prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului²⁷. Pentru a permite publicarea la timp în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a tuturor informațiilor relevante pentru aplicarea practică a prezentului regulament, statele membre ar trebui, de asemenea, să comunice Comisiei aceste informații înainte de data aplicării prezentului regulament.
- (68) Tot pentru a facilita aplicarea prezentului regulament și pentru a permite utilizarea tehnologiilor moderne de comunicații, ar trebui prevăzute formulare-tip pentru atestatele care trebuie furnizate în ceea ce privește cererea de încuviințare a executării unei hotărâri, a unui act autentic sau a unei tranzacții judiciare.
- (69) Pentru calcularea perioadelor și a termenelor stabilite prin prezentul regulament, ar trebui să se aplice dispozițiile Regulamentului (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor²⁸.
- (70) Pentru a asigura condiții uniforme de punere în aplicare a prezentului regulament, Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare în ceea ce privește crearea și modificarea ulterioară a atestatelor și formularelor referitoare la încuviințarea executării hotărârilor judecătorești, a tranzacțiilor judiciare și a actelor autentice. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie²⁹.
- (71) Ar trebui să se folosească procedura de consultare pentru adoptarea actelor de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea ulterioară a atestatelor și a formularelor prevăzute în prezentul regulament, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (72) Obiectivele prezentului regulament, și anume libera circulație a persoanelor în Uniunea Europeană, posibilitatea ca soții să își organizeze raporturile patrimoniale între ei și față de terți pe durata existenței cuplului, precum și în momentul lichidării bunurilor lor, precum și o mai mare previzibilitate și securitate juridică, nu pot fi realizate în mod satisfăcător la nivelul statelor membre, ci, datorită amplitudinii și efectelor prezentului regulament, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, după caz prin intermediul unei cooperări consolidate între statele membre. Prin urmare, în conformitate cu principiul subsidiarității consacrat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, Uniunea are competența de a acționa. În conformitate cu principiul proporționalității, prevăzut la articolul menționat, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor menționate.
- (73) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special la articolele 7, 9, 17, 21 și 47, referitoare la respectarea vieții private și de familie, dreptul la căsătorie și dreptul de a întemeia o familie în conformitate cu legile interne, dreptul de proprietate, principiul nediscriminării și, respectiv, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil.

²⁷ JO L 174, 27.6.2001, p. 25.

²⁸ JO L 124, 8.6.1971, p. 1.

²⁹ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

Prezentul regulament trebuie aplicat de instanțele judecătorești și de alte autorități competente din statele membre cu respectarea acestor drepturi și principii,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul I

Domeniu de aplicare și definiții

Articolul 1

Domeniu de aplicare

1. Prezentul regulament se aplică regimurilor matrimoniale.
Regulamentul nu se aplică în materie fiscală, vamală și administrativă.
2. Sunt excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament:
 - (a) capacitatea juridică a soților;
 - (b) existența, valabilitatea sau recunoașterea unei căsătorii;
 - (c) obligațiile de întreținere;
 - (d) succesiunea la patrimoniul unui soț decedat;
 - (e) securitatea socială;
 - (f) dreptul la transferul sau ajustarea între soți, în cazul divorțului, al separării de drept sau al anulării căsătoriei, a drepturilor la pensia pentru limita de vârstă sau la pensia de invaliditate care au fost acumulate în timpul căsătoriei și care nu au dat naștere unui venit provenit din pensie în timpul căsătoriei;
 - (g) natura drepturilor reale asupra unui bun și
 - (h) orice înscriere într-un registru al drepturilor de proprietate asupra unor bunuri imobile sau mobile, inclusiv cerințele legale pentru o astfel de înscriere, precum și efectele înregistrării sau ale lipsei înregistrării unor astfel de drepturi într-un registru.

Articolul 2

Competența în materia regimurilor matrimoniale în cadrul statelor membre

Prezentul regulament nu aduce atingere competenței autorităților statelor membre în materia regimurilor matrimoniale.

Articolul 3

Definiții

1. În sensul prezentului regulament:
 - (a) „regim matrimonial” înseamnă un set de norme privind raporturile patrimoniale dintre soți și dintre soți și terți, ca rezultat al căsătoriei sau al desfacerii acesteia;

- (b) „convenție matrimonială” înseamnă orice acord între soți sau viitori soți prin care aceștia își organizează regimul matrimonial;
- (c) „act autentic” înseamnă un document în materia regimurilor matrimoniale care a fost întocmit sau înregistrat în mod formal ca act autentic într-un stat membru și a cărui autenticitate:
 - (i) se referă la semnătura și conținutul actului autentic și
 - (ii) a fost stabilită de către o autoritate publică sau orice autoritate împuternicită în acest sens de către statul membru de origine;
- (d) „hotărâre judecătorească” înseamnă orice hotărâre în materia regimurilor matrimoniale pronunțată de o instanță judecătorească dintr-un stat membru, indiferent de denumirea hotărârii, inclusiv o hotărâre privind stabilirea de către un grefier a cheltuielilor de judecată;
- (e) „tranzacție judiciară” înseamnă o tranzacție în materia regimurilor matrimoniale care a fost aprobată de o instanță judecătorească sau încheiată în fața unei instanțe judecătorești în cursul unei acțiuni;
- (f) „stat membru de origine” înseamnă statul membru în care s-a pronunțat hotărârea judecătorească, s-a întocmit actul autentic, s-a încuviințat sau s-a încheiat tranzacția judiciară, după caz;
- (g) „stat membru de executare” înseamnă statul membru în care se solicită recunoașterea și/sau executarea hotărârii judecătorești, a actului autentic sau a tranzacției judiciare.

2. În sensul prezentului regulament, termenul „instanță judecătorească” înseamnă orice autoritate judiciară și toți ceilalți profesioniști și autorități din domeniul juridic care au competență în materia regimurilor matrimoniale, care exercită atribuții judiciare sau acționează în baza delegării de competențe de către o autoritate judiciară sau acționează sub controlul unei autorități judiciare, cu condiția ca aceste autorități și acești profesioniști din domeniul juridic să ofere garanții în ceea ce privește imparțialitatea și dreptul tuturor părților de a fi ascultate și cu condiția ca hotărârile pronunțate de acestea/aceștia în temeiul legii statului membru în care își exercită activitatea:

- (i) să poată face obiectul unei căi de atac sau al unui control de către o autoritate judiciară și
- (ii) să aibă o forță și un efect similare cu cele ale unei hotărâri a unei autorități judiciare privind aceleași aspecte.

Statele membre notifică Comisiei care sunt ceilalți profesioniști și autorități din domeniul juridic menționați la primul paragraf, în conformitate cu articolul 64.

Capitolul II Competența

Articolul 4

Competența în caz de deces al unuia dintre soți

Atunci când o instanță judecătorească dintr-un stat membru este sesizată în materia succesiunii unui soț în temeiul Regulamentului (UE) nr. 650/2012, instanțele judecătorești din statul respectiv sunt competente să se pronunțe cu privire la aspectele privind regimurile matrimoniale care au legătură cu respectiva cauză succesorală.

Articolul 5

Competența în caz de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei

1. Fără a aduce atingere alineatului (2), atunci când o instanță judecătorească dintr-un stat membru este sesizată să se pronunțe asupra unei cereri de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2201/2003, instanțele judecătorești din statul respectiv sunt competente să se pronunțe cu privire la aspectele privind regimul matrimonial care au legătură cu cererea respectivă.
2. Competența în materia regimurilor matrimoniale în temeiul alineatului (1) face obiectul acordului soților în situația în care instanța judecătorească care este sesizată să se pronunțe cu privire la cererea de divorț, de separare de drept sau de anulare a căsătoriei:
 - (a) este instanța judecătorească dintr-un stat membru în care reclamantul își are reședința obișnuită și în care acesta a locuit cel puțin un an imediat înaintea introducerii cererii, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) a cincea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 sau
 - (b) este instanța judecătorească dintr-un stat membru a cărui cetățenie o deține reclamantul, în care acesta își are reședința obișnuită și în care a locuit cel puțin șase luni imediat înaintea introducerii cererii, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) a șasea liniuță din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 sau
 - (c) este sesizată în temeiul articolului 5 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 în cazurile de transformare a separării de drept în divorț sau
 - (d) este sesizată în temeiul articolului 7 din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 în cazurile de competență reziduală.
3. Dacă acordul menționat la alineatul (2) este încheiat înainte ca instanța judecătorească să fie sesizată pentru a se pronunța în materia regimului matrimonial, acordul respectă dispozițiile articolului 7 alineatul (2).

Articolul 6

Alte criterii de stabilire a competenței

În cazul în care nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în conformitate cu articolele 4 și 5 sau în alte cazuri decât cele prevăzute la aceste articole, sunt competente să se pronunțe în materia regimului matrimonial al soților instanțele judecătorești din statul membru:

- (a) pe teritoriul căruia soții își au reședința obișnuită în momentul sesizării instanței judecătorești sau, în lipsă,
- (b) pe teritoriul căruia soții își aveau ultima reședință obișnuită, cu condiția ca unul dintre ei să locuiască acolo în momentul sesizării instanței judecătorești sau, în lipsă,
- (c) pe teritoriul căruia pârâtul își are reședința obișnuită în momentul sesizării instanței judecătorești sau, în lipsă,
- (d) al cetățeniei comune a soților în momentul sesizării instanței judecătorești.

Articolul 7 **Alegerea forului**

- 1. În cazurile care intră sub incidența articolului 6, părțile pot conveni ca instanțele judecătorești din statul membru a cărui lege este aplicabilă în conformitate cu articolul 22 și articolul 26 alineatul (1) litera (a) sau (b) sau instanțele judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria să fie competente în mod exclusiv pentru a se pronunța în materia regimului lor matrimonial.
- 2. Acordul este redactat în scris, datat și semnat de părți. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată echivalentă formei scrise.

Articolul 8 **Competența întemeiată pe înfățișarea pârâtului**

- 1. În afara competenței care decurge din alte dispoziții ale prezentului regulament, este competentă o instanță judecătorească dintr-un stat membru a cărui lege este aplicabilă în temeiul articolului 22 sau al articolului 26 alineatul (1) litera (a) sau (b) și în fața căreia se înfățișează pârâtul. Această regulă nu se aplică în cazul în care înfățișarea a avut loc pentru a contesta competența și nici în cazurile reglementate de articolul 4 sau de articolul 5 alineatul (1).
- 2. Înainte de a-și declara competența în temeiul alineatului (1), instanța judecătorească se asigură că pârâtul este informat cu privire la dreptul său de a contesta competența și cu privire la consecințele înfățișării sau ale neînfățișării.

Articolul 9 **Competența alternativă**

- 1. Cu titlu de excepție, în cazul în care o instanță judecătorească dintr-un stat membru competentă în temeiul articolului 4, 6, 7 sau 8 dispune că, în temeiul dreptului său internațional privat, căsătoria în cauză nu este recunoscută în sensul acțiunii referitoare la regimul matrimonial, aceasta poate să își decline competența. În cazul în care instanța judecătorească decide să își decline competența, face acest lucru fără întârzieri nejustificate.
- 2. În cazul în care o instanță judecătorească competentă în temeiul articolului 4 sau al articolului 6 își declină competența și în cazul în care părțile convin să confere competență instanțelor judecătorești din oricare alt stat membru în conformitate cu articolul 7, competența de a se pronunța cu privire la regimul matrimonial le revine instanțelor judecătorești din respectivul stat membru.

În alte cazuri, competența de a se pronunța cu privire la regimul matrimonial le revine instanțelor judecătorești din oricare alt stat membru, în temeiul articolelor 6 și 8, sau instanțelor judecătorești din statul membru în care s-a încheiat căsătoria.

3. Prezentul articol nu se aplică atunci când părțile au obținut divorțul, separarea de drept sau anularea căsătoriei care poate fi recunoscută în statul membru al forului.³⁰

Articolul 10

Competența subsidiară

În cazul în care nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 4, 5, 6, 7 și 8 sau în cazul în care toate instanțele judecătorești prevăzute la articolul 9 și-au declinat competența și nicio instanță judecătorească nu este competentă în temeiul articolului 9 alineatul (2), sunt competente instanțele judecătorești din statul membru pe teritoriul căruia sunt situate bunurile imobile ale unuia sau ambilor soți, caz în care instanța judecătorească sesizată este competentă să se pronunțe doar asupra aspectelor legate de aceste bunuri imobile.

Articolul 11

Forum necessitatis

În cazul în care nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolelor 4, 5, 6, 7, 8 și 10 sau în cazul în care toate instanțele judecătorești prevăzute la articolul 9 și-au declinat competența și nicio instanță judecătorească dintr-un stat membru nu este competentă în temeiul articolului 9 alineatul (2) și al articolului 6, instanțele judecătorești dintr-un stat membru se pot pronunța, în cazuri excepționale, asupra unei cauze privind regimurile matrimoniale în situația în care acțiunea nu se poate iniția sau desfășura în mod rezonabil sau ar fi imposibilă într-un stat terț de care cauza este strâns legată.

Cauza trebuie să aibă o legătură suficientă cu statul membru al instanței judecătorești sesizate.

Articolul 12

Cererile reconvenționale

Instanța judecătorească pe rolul căreia se află acțiunea în temeiul articolului 4, 5, 6, 7, 8, al articolului 9 alineatul (2), al articolului 10 sau 11 este competentă, de asemenea, pentru soluționarea unei cereri reconvenționale, în măsura în care aceasta intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament.

Articolul 13

Limitarea procedurilor

1. În cazul în care patrimoniul defunctului a cărui succesiune intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (UE) nr. 650/2012 cuprinde bunuri situate într-un stat terț, la cererea uneia dintre părți, instanța judecătorească sesizată să se pronunțe cu privire la regimul matrimonial poate decide să nu se pronunțe cu privire la unul sau mai multe dintre respectivele bunuri dacă se preconizează că hotărârea sa cu privire la acele bunuri nu va fi recunoscută și, după caz, nu va fi încuviințată executarea acesteia în acel stat terț.
2. Alineatul (1) nu aduce atingere dreptului părților de a limita obiectul acțiunii în temeiul legii statului membru al instanței judecătorești sesizate.

³⁰ O formulare similară („care poate fi recunoscută”) se regăsește în Regulamentul Bruxelles I (reformare), la articolul 33 alineatul (1) litera (a) și alineatul (3), la articolul 34 alineatul (1) litera (b) și în considerentul 23.

Articolul 14
Sesizarea unei instanțe judecătorești

În sensul prezentului capitol, se consideră că o instanță judecătorească este sesizată:

- (a) în momentul în care actul de sesizare a instanței judecătorești sau un alt act echivalent a fost depus la instanța judecătorească, cu condiția ca reclamantul să nu fi omis ulterior să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie comunicat sau notificat pârâtului, sau
- (b) în cazul în care actul trebuie notificat sau comunicat înainte de fi depus la instanța judecătorească, în momentul primirii acestuia de către autoritatea responsabilă pentru notificare sau comunicare, cu condiția ca reclamantul să nu fi omis ulterior să ia măsurile pe care era obligat să le ia pentru ca actul să fie depus la instanța judecătorească, sau
- (c) dacă procedurile sunt inițiate de instanța judecătorească din oficiu, în momentul adoptării deciziei de inițiere a acțiunii de către instanța judecătorească sau, în cazul în care o astfel de decizie nu este necesară, în momentul înregistrării dosarului de către instanța judecătorească.

Articolul 15
Verificarea competenței

Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu privire la un aspect legat de regimul matrimonial pentru care nu este competentă în temeiul prezentului regulament își declină din oficiu competența.

Articolul 16
Verificarea admisibilității

- 1. Atunci când pârâtul care își are reședința obișnuită într-un alt stat decât statul membru în care s-a intentat acțiunea nu se înfățișează în fața instanței judecătorești, instanța judecătorească competentă conform prezentului regulament suspendă acțiunea până când se demonstrează că pârâtul a fost în măsură să primească actul de sesizare a instanței judecătorești sau un act echivalent în timp util pentru a-și pregăti apărarea sau că au fost întreprinse toate demersurile necesare în acest scop.
- 2. Articolul 19 din Regulamentul (CE) nr. 1393/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2007 privind notificarea sau comunicarea în statele membre a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială³¹ se aplică în locul alineatului (1) al prezentului articol dacă actul de sesizare a instanței judecătorești sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis dintr-un stat membru către un altul în temeiul dispozițiilor respectivului regulament.
- 3. În cazul în care nu se aplică Regulamentul (CE) nr. 1393/2007, se aplică articolul 15 din Convenția de la Haga din 15 noiembrie 1965 privind notificarea sau comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială, dacă actul de sesizare a instanței judecătorești sau un alt act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în conformitate cu dispozițiile acestei convenții.

³¹ JO L 324, 10.12.2007, p. 79.

Articolul 17
Litispendență

1. În cazul în care acțiuni având același obiect sunt introduse între părți înaintea unor instanțe judecătorești din state membre diferite, instanța judecătorească sesizată ulterior suspendă din oficiu acțiunea până când se stabilește competența primei instanțe sesizate.
2. În cazurile menționate la alineatul (1), la cererea unei instanțe judecătorești sesizate cu privire la litigiu, orice altă instanță judecătorească sesizată informează, fără întârziere, prima instanță judecătorească cu privire la data când a fost sesizată.
3. În cazul în care se stabilește competența primei instanțe judecătorești sesizate, instanța judecătorească sesizată ulterior își declină competența în favoarea acesteia.

Articolul 18
Conexitate

1. În cazul în care pe rolul unor instanțe judecătorești din state membre diferite se află acțiuni conexe, oricare dintre acestea, cu excepția primei instanțe judecătorești sesizate, poate suspenda judecata.
2. În cazul în care aceste acțiuni se află pe rolul instanțelor judecătorești de prim grad de jurisdicție, oricare dintre acestea, cu excepția primei instanțe judecătorești sesizate, poate, de asemenea, la cererea uneia dintre părți, să își decline competența, cu condiția ca respectivele acțiuni să fie de competența primei instanțe judecătorești sesizate și ca legea acesteia să permită conexarea acțiunilor.
3. În sensul prezentului articol, sunt considerate conexe acțiunile care sunt atât de strâns legate între ele, încât sunt oportune judecarea și soluționarea lor împreună pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri contradictorii în cazul judecării separate a acțiunilor.

Articolul 19
Măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii

Instanțele judecătorești dintr-un stat membru pot fi sesizate cu o cerere de măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii, prevăzute în dreptul statului în cauză, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, judecarea cauzei pe fond ține de competența instanțelor judecătorești dintr-un alt stat membru.

Capitolul III
Legea aplicabilă

Articolul 20
Aplicare universală

Legea desemnată ca aplicabilă de prezentul regulament se aplică indiferent dacă este sau nu legea unui stat membru.

Articolul 21
Unitatea legii aplicabile

Legea aplicabilă unui regim matrimonial în temeiul articolului 22 sau al articolului 26 se aplică tuturor bunurilor care se încadrează în respectivul regim, indiferent de situarea acestora.

Articolul 22
Desemnarea legii aplicabile

1. Soții sau viitorii soți pot conveni să desemneze sau să schimbe legea aplicabilă regimului lor matrimonial, cu condiția ca aceasta să fie una dintre următoarele:
 - (a) legea statului în care soții sau viitorii soți sau unul dintre ei își au (are) reședința obișnuită în momentul încheierii acordului sau
 - (b) legea unui stat a cărui cetățenie este deținută de către oricare dintre soți sau viitorii soți în momentul încheierii acordului.
2. În absența situației în care soții convin altfel, schimbarea legii aplicabile regimului matrimonial realizată în timpul căsătoriei produce efecte numai pentru viitor.
3. Nicio schimbare retroactivă a legii aplicabile în temeiul alineatului (2) nu aduce atingere drepturilor terților care decurg din respectiva lege.

Articolul 23
Condițiile de formă ale acordului privind desemnarea legii aplicabile

1. Acordul menționat la articolul 22 se încheie în scris, se datează și se semnează de ambii soți. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată echivalentă formei scrise.
2. Cu toate acestea, în cazul în care legea statului membru în care ambii soți își au reședința obișnuită în momentul încheierii acordului prevede condiții de formă suplimentare în cazul convențiilor matrimoniale, se aplică respectivele condiții.
3. Dacă, la data încheierii acordului, soții își au reședința obișnuită în state membre diferite și legile din aceste state prevăd condiții de formă diferite pentru convențiile matrimoniale, acordul este valabil din punctul de vedere al formei dacă satisface condițiile prevăzute de oricare dintre legile respective.
4. Dacă, la data încheierii acordului, numai unul dintre soți își are reședința obișnuită într-un stat membru, iar acest stat prevede condiții de formă suplimentare pentru convențiile matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

Articolul 24
Consimțământul și condițiile de fond

1. Existența și valabilitatea unui acord privind desemnarea legii sau ale oricărei clauze a acestuia sunt stabilite de legea care l-ar reglementa în temeiul articolului 22 din prezentul regulament dacă acordul sau clauza respectivă ar fi valabile.
2. Cu toate acestea, pentru a stabili faptul că nu și-a dat consimțământul, unul dintre soți poate să invoce legea țării în care își are reședința obișnuită la data sesizării instanței judecătorești, dacă din circumstanțele cauzei reiese faptul că nu ar fi rezonabil să se stabilească efectul comportamentului său în conformitate cu legea menționată la alineatul (1).

Articolul 25

Condițiile de formă ale convenției matrimoniale

1. Convenția matrimonială se încheie în scris, se datează și se semnează de ambii soți. Orice comunicare sub formă electronică care permite consemnarea durabilă a acordului este considerată echivalentă formei scrise.
2. Cu toate acestea, în cazul în care legea statului membru în care ambii soți își au reședința obișnuită în momentul încheierii convenției prevede condiții de formă suplimentare în cazul convențiilor matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

Dacă, la data încheierii convenției, soții își au reședința obișnuită în state membre diferite și legile din aceste state prevăd condiții de formă diferite pentru convențiile matrimoniale, convenția este valabilă din punctul de vedere al formei dacă satisface condițiile prevăzute de oricare dintre legile respective.

Dacă, la data încheierii convenției, numai unul dintre soți își are reședința obișnuită într-un stat membru, iar acest stat prevede condiții de formă suplimentare pentru convențiile matrimoniale, se aplică respectivele condiții.

3. Totuși, dacă legea aplicabilă regimului matrimonial impune condiții de formă suplimentare, se aplică respectivele condiții.

Articolul 26

Legea aplicabilă în absența desemnării acesteia de către părți

1. În absența unui acord privind desemnarea legii în temeiul articolului 22, legea aplicabilă regimului matrimonial este legea statului:
 - (a) în care soții își au prima reședința obișnuită comună după încheierea căsătoriei sau, în lipsă,
 - (b) a cărei cetățenie comună este deținută de soți în momentul încheierii căsătoriei sau, în lipsă,
 - (c) cu care soții au împreună legătura cea mai strânsă în momentul încheierii căsătoriei, ținându-se cont de toate circumstanțele.
2. În cazul în care soții au mai mult de o cetățenie comună în momentul încheierii căsătoriei, se aplică numai literele (a) și (c) de la alineatul (1).
3. Cu titlu de excepție și la solicitarea oricăruia dintre soți, autoritatea judiciară competentă să se pronunțe în materia regimului matrimonial poate decide că legea unui alt stat decât statul a cărei lege este aplicabilă în temeiul alineatului (1) litera (a) reglementează regimul matrimonial, dacă reclamantul demonstrează că:
 - (a) soții au avut ultima lor reședință obișnuită comună în celălalt stat o perioadă semnificativ mai lungă decât în statul desemnat în temeiul alineatului (1) litera (a) și
 - (b) ambii soți s-au bazat pe legea respectivului alt stat la stabilirea sau planificarea raporturilor lor patrimoniale.

Legea respectivului alt stat se aplică de la încheierea căsătoriei, cu excepția cazului în care unul dintre soți nu este de acord. În cazul în care unul dintre soți nu este de acord, legea

respectivului alt stat produce efecte de la stabilirea ultimei reședințe obișnuite comune în statul respectiv.

Aplicarea legii celui alt stat nu aduce atingere drepturilor terților care decurg din legea aplicabilă în temeiul alineatului (1) litera (a).

Alineatul (3) nu se aplică în cazul în care soții au încheiat o convenție matrimonială înainte de stabilirea ultimei lor reședințe obișnuite comune în respectivul alt stat.

Articolul 27

Domeniul de aplicare al legii aplicabile

Legea aplicabilă regimului matrimonial în temeiul prezentului regulament stabilește, printre altele:

- (a) clasificarea bunurilor aflate în proprietatea fiecăruia dintre soți sau a ambilor soți în diferite categorii în cursul căsătoriei și după căsătorie;
- (b) transferul bunurilor aflate în proprietatea soților dintr-o categorie în alta;
- (c) responsabilitatea unui soț pentru pasivele și datoriile celui alt soț;
- (d) prerogativele, drepturile și obligațiile fiecăruia dintre soți sau ale ambilor soți cu privire la bunuri;
- (e) dizolvarea regimului matrimonial și împărțirea, distribuirea sau lichidarea bunurilor;
- (f) efectele regimului matrimonial asupra raportului juridic dintre un soț și terți și
- (g) condițiile de fond ale convenției matrimoniale.

Articolul 28

Opozabilitatea față de terți

1. Fără a aduce atingere articolului 27 litera (f), legea care reglementează regimul matrimonial dintre soți nu poate fi invocată de un soț împotriva unui terț într-un litigiu între un terț și unul dintre soți sau ambii soți, cu excepția cazului în care terțul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască, acționând cu toată diligența necesară, existența respectivei legi.
2. Se consideră că terțul are cunoștință de existența acestei dacă
 - (a) legea care reglementează regimul matrimonial este legea
 - (i) statului a cărui lege este aplicabilă tranzacției dintre un soț și terț;
 - (ii) statului pe teritoriul căruia soțul contractant și terțul își au reședința obișnuită sau
 - (iii) în situațiile în care sunt implicate bunuri imobile, a statului unde se situează bunul

sau

- (b) oricare dintre soți a îndeplinit cerințele aplicabile privind publicitatea sau înregistrarea regimului matrimonial prevăzute de legea:
 - (i) statului a cărui lege este aplicabilă tranzacției dintre un soț și terț;
 - (ii) statului pe teritoriul căruia soțul contractant și terțul își au reședința obișnuită sau
 - (iii) în situațiile în care sunt implicate bunuri imobile, a statului unde se situează bunul.
- 3. În situația în care legea care reglementează regimul matrimonial dintre soți nu poate fi invocată de un soț împotriva unui terț în temeiul alineatului (1), opozabilitatea regimului matrimonial față de terț va fi reglementată:
 - (a) de legea statului a cărui lege este aplicabilă tranzacției dintre un soț și terț sau
 - (b) în situațiile în care sunt implicate bunuri imobile sau bunuri ori drepturi înregistrate, de legea statului în care sunt situate bunurile sau în care sunt înregistrate bunurile ori drepturile.

Articolul 29

Adaptarea drepturilor reale

În situația în care o persoană invocă un drept real la care are dreptul în temeiul legii aplicabile regimului matrimonial, iar în legea statului membru în care este invocat dreptul real nu există dreptul real în cauză, dacă este necesar și în măsura în care acest lucru este posibil, dreptul respectiv se adaptează la cel mai apropiat drept echivalent în temeiul legii statului respectiv, luând în considerare obiectivele și interesele urmărite de dreptul real specific și efectele acestuia.

Articolul 30

Norme de aplicare imediată

1. Prezentul regulament nu restrânge aplicarea normelor de aplicare imediată din legea forului.
2. Normele de aplicare imediată sunt norme a căror respectare este considerată esențială de către un stat membru pentru salvagardarea intereselor sale publice, precum organizarea sa politică, socială sau economică, în asemenea măsură, încât aceste norme sunt aplicabile oricărei situații care intră în domeniul lor de aplicare, indiferent de legea aplicabilă regimului matrimonial în temeiul prezentului regulament.

Articolul 31

Ordinea publică

Aplicarea unei dispoziții din legea oricărui stat desemnată în temeiul prezentului regulament poate fi refuzată doar dacă o astfel de aplicare este vădit incompatibilă cu ordinea publică a forului.

Articolul 32

Excluderea retrimiterii

Aplicarea legii oricărui stat specificate de prezentul regulament înseamnă aplicarea normelor de drept în vigoare în statul respectiv, cu excepția normelor sale de drept internațional privat.

Articolul 33

State cu mai multe sisteme de drept - conflicte de legi teritoriale

1. În cazul în care legea specificată de prezentul regulament este cea a unui stat care cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile norme de drept privind regimurile matrimoniale, normele naționale privind conflictele de legi ale statului respectiv stabilesc unitatea teritorială relevantă ale cărei norme de drept se aplică.
2. În absența unor astfel de norme naționale privind conflictele de legi:
 - (a) orice trimitere la legea statului menționată la alineatul (1) se interpretează, în sensul stabilirii legii aplicabile în temeiul dispozițiilor privind reședința obișnuită a soților, ca făcând trimitere la legea unității teritoriale în care își au reședința obișnuită soții;
 - (b) orice trimitere la legea statului menționată la alineatul (1) se interpretează, în sensul stabilirii legii aplicabile în temeiul dispozițiilor privind cetățenia soților, ca făcând trimitere la legea unității teritoriale cu care soții au legătura cea mai strânsă;
 - (c) orice trimitere la legea statului menționată la alineatul (1) se interpretează, în sensul stabilirii legii aplicabile în temeiul oricăror altor dispoziții privind alte elemente ca factori de legătură, ca făcând trimitere la legea unității teritoriale în care se situează elementul relevant.

Articolul 34

State cu mai multe sisteme de drept - conflicte de legi interpersonale

În cazul unui stat care are două sau mai multe sisteme de drept sau ansambluri de norme aplicabile diferitelor categorii de persoane în ceea ce privește regimurile matrimoniale, orice trimitere la legea unui astfel de stat se interpretează ca făcând trimitere la sistemul de drept sau ansamblul de norme determinate de normele în vigoare în acel stat. În lipsa unor astfel de norme, se aplică sistemul de drept sau ansamblul de norme cu care soții au legătura cea mai strânsă.

Articolul 35

Neaplicarea prezentului regulament la conflictele de legi interne

Un stat membru care cuprinde mai multe unități teritoriale, fiecare având propriile norme de drept privind regimurile matrimoniale, nu are obligația de a aplica prezentul regulament în cazul conflictelor de legi care privesc exclusiv aceste unități teritoriale.

Capitolul IV

Recunoașterea, forța executorie și executarea hotărârilor

Articolul 36

Recunoașterea

1. Hotărârile pronunțate într-un stat membru sunt recunoscute în celelalte state membre fără să fie necesar să se recurgă la o procedură specială.
2. În cazul unei contestații, orice parte interesată care invocă pe cale principală recunoașterea unei hotărâri poate solicita, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57, ca hotărârea să fie recunoscută.

3. Dacă recunoașterea este invocată pe cale accesorie înaintea unei instanțe judecătorești a unui stat membru, aceasta din urmă este competentă în materie.

Articolul 37

Motive de nerecunoaștere

O hotărâre nu este recunoscută:

- (a) dacă recunoașterea este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) a statului membru în care se solicită recunoașterea;
- (b) în cazul în care a fost pronunțată în lipsă, dacă actul de sesizare a instanței judecătorești sau un act echivalent nu a fost comunicat sau notificat pârâtului în timp util și într-un mod care să-i permită acestuia să-și pregătească apărarea, cu excepția cazului în care pârâtul nu a introdus o acțiune împotriva hotărârii atunci când a avut posibilitatea să o facă;
- (c) dacă este contradictorie cu o hotărâre pronunțată în cadrul unei acțiuni între aceleași părți în statul membru în care se solicită recunoașterea;
- (d) dacă este contradictorie cu o hotărâre pronunțată anterior într-un alt stat membru sau într-un stat terț între aceleași părți, într-o acțiune având același obiect, cu condiția ca hotărârea pronunțată anterior să întrunească condițiile necesare pentru a fi recunoscută în statul membru în care se solicită recunoașterea.

Articolul 38

Drepturi fundamentale

Articolul 36 se aplică de instanțele judecătorești și de alte autorități competente din statele membre cu respectarea drepturilor fundamentale și a principiilor recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special a articolului 21 privind principiul nediscriminării.

Articolul 39

Interzicerea verificării competenței instanței judecătorești de origine

- 1. Competența instanței judecătorești din statul membru de origine nu poate face obiectul verificării.
- 2. Criteriul ordinii publice (*ordre public*) prevăzut la articolul 37 nu se aplică normelor în materie de competență prevăzute la articolele 4-11.

Articolul 40

Interzicerea revizuirii pe fond

O hotărâre pronunțată într-un stat membru nu poate face, în niciun caz, obiectul unei revizuiri pe fond.

Articolul 41

Suspendarea procedurii de recunoaștere

Instanța judecătorească dintr-un stat membru sesizată cu o cerere de recunoaștere a unei hotărâri judecătorești pronunțate într-un alt stat membru poate suspenda procedura în cazul în care hotărârea face obiectul unei căi de atac ordinare în statul membru de origine.

Articolul 42
Forța executorie

Hotărârile pronunțate într-un stat membru și executorii în acel stat au forță executorie într-un alt stat membru atunci când, la cererea oricăreia dintre părțile interesate, s-a încuviințat executarea acestora în statul respectiv în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57.

Articolul 43
Stabilirea domiciliului

Pentru a stabili dacă, în sensul procedurii prevăzute la articolele 44-57, o parte își are domiciliul în statul membru de executare, instanța judecătorească sesizată aplică legea internă a statului membru respectiv.

Articolul 44
Competența instanțelor locale

1. Cererea de încuviințare a executării se prezintă instanței judecătorești sau autorității competente din statul membru de executare, comunicată Comisiei în conformitate cu articolul 64.
2. Competența teritorială este determinată de locul de domiciliu al părții împotriva căreia se solicită executarea sau de locul de executare.

Articolul 45
Procedura

1. Procedura de depunere a cererii este reglementată de legea statului membru de executare.
2. Reclamantul nu are obligația de a avea o adresă poștală sau un reprezentant autorizat în statul membru de executare.
3. Cererea se însoțește de următoarele documente:
 - (a) o copie a hotărârii care să întrunească toate condițiile necesare în vederea stabilirii autenticității sale;
 - (b) atestatul eliberat de instanța judecătorească sau autoritatea competentă din statul membru de origine în forma stabilită în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 67 alineatul (2), fără a aduce atingere articolului 46.

Articolul 46
Neprezentarea atestatului

1. În cazul neprezentării atestatului prevăzut la articolul 45 alineatul (3) litera (b), instanța judecătorească sau autoritatea competentă poate să fixeze un termen pentru prezentarea acestuia sau să accepte un document echivalent sau, în cazul în care consideră că dispune de suficiente informații, să se dispenseze de prezentarea atestatului.
2. La cererea instanței judecătorești sau a autorității competente, se prezintă o traducere sau o transliterare a documentelor. Traducerea se efectuează de către o persoană autorizată în acest scop în unul dintre statele membre.

Articolul 47

Hotărârea de încuviințarea executării

Executarea hotărârii este încuviințată imediat după îndeplinirea formalităților prevăzute la articolul 45, fără a fi revizuită în conformitate cu articolul 37. Partea împotriva căreia se solicită executarea nu poate formula apărări în această etapă a procedurii.

Articolul 48

Comunicarea hotărârii privind cererea de încuviințare a executării

1. Hotărârea privind cererea de încuviințare a executării este adusă de îndată la cunoștința reclamantului, în conformitate cu procedura prevăzută de legea statului membru de executare.
2. Hotărârea de încuviințare a executării se comunică sau se notifică părții împotriva căreia se solicită executarea, însoțită de hotărârea pentru care s-a solicitat executarea, în cazul în care aceasta nu a fost deja comunicată sau notificată părții în cauză.

Articolul 49

Calea de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării

1. Oricare dintre părți poate exercita o cale de atac împotriva hotărârii privind cererea de încuviințare a executării.
2. Calea de atac se introduce la instanța judecătorească comunicată Comisiei de către statul membru respectiv, în conformitate cu articolul 64.
3. Calea de atac se soluționează în conformitate cu normele care reglementează procedura contradictorie.
4. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea nu se înfățișează în fața instanței judecătorești sesizate cu calea de atac introdusă de reclamant, se aplică dispozițiile articolului 16 chiar și în cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea nu își are domiciliul în niciunul dintre statele membre.
5. Calea de atac împotriva hotărârii de încuviințare a executării se introduce în termen de 30 de zile de la data notificării sau a comunicării acesteia. Dacă partea împotriva căreia se solicită executarea își are domiciliul pe teritoriul unui stat membru, altul decât cel în care s-a pronunțat hotărârea de încuviințare a executării, termenul pentru exercitarea căii de atac este de 60 de zile și începe să curgă de la data comunicării sau notificării hotărârii. Acest termen nu poate fi prelungit pe motiv de distanță.

Articolul 50

Procedura de contestare a hotărârii pronunțate ca urmare a exercitării căii de atac

Hotărârea pronunțată ca urmare a exercitării căii de atac poate fi contestată numai prin procedura comunicată Comisiei de către statul membru respectiv, în conformitate cu articolul 64.

Articolul 51

Refuzul sau revocarea unei hotărâri de încuviințare a executării

Instanța judecătorească sesizată cu calea de atac prevăzută la articolul 49 sau la articolul 50 poate refuza sau revoca o hotărâre de încuviințare a executării doar pentru unul dintre motivele prevăzute la articolul 37. Instanța judecătorească se pronunță fără întârziere.

Articolul 52
Suspendarea procedurii

Instanța judecătorească sesizată cu calea de atac prevăzută la articolul 49 sau la articolul 50 suspendă procedura, la cererea părții împotriva căreia se solicită executarea, dacă se suspendă încuviințarea executării hotărârii judecătorești în statul membru de origine ca urmare a exercitării unei căi de atac.

Articolul 53
Măsuri provizorii, inclusiv măsuri asigurătorii

1. În cazul în care o hotărâre trebuie să fie recunoscută în conformitate cu prezentul capitol, nimic nu îl împiedică pe reclamant să solicite aplicarea de măsuri provizorii, inclusiv de măsuri asigurătorii, în conformitate cu legea statului membru de executare, fără să fie necesară încuviințarea executării hotărârii respective în temeiul articolului 46.
2. Hotărârea de încuviințare a executării determină de drept autorizarea luării oricăror măsuri asigurătorii.
3. Pe durata termenului prevăzut pentru introducerea unei căi de atac împotriva hotărârii de încuviințare a executării în conformitate cu articolul 49 alineatul (5) și până la soluționarea căii de atac, nu se pot lua alte măsuri de executare decât măsuri asigurătorii privind bunurile părții împotriva căreia se solicită executarea.

Articolul 54
Forța executorie parțială

1. Dacă o hotărâre statuează asupra mai multor capete de cerere și hotărârea de încuviințare a executării nu poate fi pronunțată în cazul tuturor acestora, instanța judecătorească sau autoritatea competentă se pronunță în cazul unuia sau al mai multora dintre aceste capete de cerere.
2. Reclamantul poate solicita ca hotărârea de încuviințare a executării să se limiteze la anumite părți ale hotărârii.

Articolul 55
Asistența judiciară

Reclamantul care a beneficiat, integral sau parțial, de asistență judiciară sau de o scutire de taxe sau cheltuieli de judecată în statul membru de origine este îndreptățit să beneficieze, în cadrul oricărei acțiuni introduse pentru încuviințarea executării hotărârii, de asistența judiciară cea mai favorabilă sau de scutirea de taxe și cheltuieli de judecată cea mai extinsă prevăzută de legea statului membru de executare.

Articolul 56
Interzicerea impunerii de cauțiuni sau garanții

Unei părți care, într-un stat membru, solicită recunoașterea, încuviințarea executării sau executarea unei hotărâri pronunțate într-un alt stat membru nu i se poate impune nicio cauțiune sau garanție, indiferent de denumire, pe motiv că este resortisant străin sau că nu își are domiciliul sau reședința în statul membru de executare.

Articolul 57
Interzicerea perceperii de taxe

În cadrul acțiunii introduse pentru încuviințarea executării hotărârii, în statul membru de executare nu pot fi percepute niciun fel de taxe calculate proporțional cu valoarea litigiului.

Capitolul V
Acte autentice și tranzacții judiciare

Articolul 58
Acceptarea actelor autentice

1. Un act autentic întocmit într-un stat membru are aceeași forță probantă în alt stat membru pe care o are în statul membru de origine sau o forță cât mai apropiată, cu condiția să nu contravină în mod vădit ordinii publice (*ordre public*) din statul membru în cauză.

Persoana care dorește să utilizeze un act autentic într-un alt stat membru poate solicita autorității care întocmește actul autentic în statul membru de origine să completeze formularul elaborat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 67 alineatul (2), care descrie forța probantă pe care actul autentic o are în statul membru de origine.
2. Orice contestare a caracterului autentic al unui act autentic se face în fața instanțelor judecătorești din statul membru de origine și se soluționează în temeiul legii statului respectiv. Actul autentic contestat nu are forță probantă într-un alt stat membru atât timp cât acțiunea de contestare se află pe rolul instanței judecătorești competente.
3. Orice contestare a actelor juridice sau a rapoartelor juridice înregistrate într-un act autentic se face în fața instanțelor judecătorești competente în temeiul prezentului regulament și se soluționează în temeiul legii aplicabile în conformitate cu capitolul III. Actul autentic contestat nu are forță probantă într-un stat membru, altul decât statul membru de origine, în ceea ce privește chestiunea contestată, atât timp cât acțiunea de contestare se află pe rolul instanței judecătorești competente.
4. Dacă actele juridice sau raporturile juridice înregistrate într-un act autentic în materia regimurilor matrimoniale sunt invocate pe cale accesorie înaintea unei instanțe judecătorești dintr-un stat membru, aceasta din urmă este competentă în materie.

Articolul 59
Forța executorie a actelor autentice

1. Executarea unui act autentic care este executoriu în statul membru de origine se încuviințează în alt stat membru la cererea oricărei părți interesate în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57.
2. În sensul articolului 45 alineatul (3) litera (b), la cererea oricărei părți interesate, autoritatea care a întocmit actul autentic eliberează un atestat folosind formularul elaborat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 67 alineatul (2).
3. Instanța judecătorească sesizată cu o cale de atac în temeiul articolului 49 sau al articolului 50 refuză sau revocă hotărârea de încuviințare a executării numai dacă executarea actului autentic este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) din statul membru de executare.

Articolul 60

Forța executorie a tranzacțiilor judiciare

1. Executarea tranzacțiilor judiciare care sunt executorii în statul membru de origine este încuviințată în alt stat membru la cererea oricărei părți interesate, în conformitate cu procedura prevăzută la articolele 44-57.
2. În sensul articolului 45 alineatul (3) litera (b), la cererea oricărei părți interesate, instanța judecătorească care a aprobat tranzacția judiciară sau în fața căreia aceasta a fost încheiată eliberează un atestat folosind formularul elaborat în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 67 alineatul (2).
3. Instanța judecătorească sesizată cu o cale de atac în temeiul articolului 49 sau al articolului 50 refuză sau revocă hotărârea de încuviințare a executării numai dacă executarea tranzacției judiciare este vădit contrară ordinii publice (*ordre public*) din statul membru de executare.

Capitolul VI

Dispoziții generale și finale

Articolul 61

Legalizarea și alte formalități similare

Pentru documentele eliberate într-un stat membru în contextul prezentului regulament nu este necesară nicio legalizare sau vreo altă formalitate similară.

Articolul 62

Relațiile cu convențiile internaționale existente

1. Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării convențiilor bilaterale sau multilaterale la care unul sau mai multe state membre sunt părți la data adoptării prezentului regulament și care privesc materiile reglementate de prezentul regulament, fără a aduce atingere obligațiilor care le revin statelor membre în temeiul articolului 351 din tratat.
2. În pofida alineatului (1), prezentul regulament prevalează, în relațiile dintre statele membre, asupra convențiilor care privesc materiile reglementate de prezentul regulament și la care statele membre sunt părți.
3. Prezentul regulament nu se opune aplicării Convenției din 6 februarie 1931 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia conținând dispoziții de drept internațional privind căsătoria, adopția și încredințarea copiilor, astfel cum a fost revizuită în 2006, a Convenției din 19 noiembrie 1934 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia cuprinzând dispoziții de drept internațional privat privind succesiunile, testamentele și administrarea succesiunii, astfel cum a fost revizuită în iunie 2012 și a Convenției din 11 octombrie 1977 dintre Danemarca, Finlanda, Islanda, Norvegia și Suedia privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă de către statele membre care sunt părți la acestea, în măsura în care acestea prevăd proceduri simplificate și mai rapide pentru recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materia regimurilor matrimoniale.

Articolul 63
Informații puse la dispoziția publicului

Pentru a se pune la dispoziția publicului informațiile în cadrul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială, statele membre transmit Comisiei un scurt rezumat al legislației și al procedurilor lor naționale referitoare la regimurile matrimoniale, inclusiv informații referitoare la tipul de autorități competente în materia regimurilor matrimoniale și informații referitoare la opozabilitatea față de terți menționată la articolul 28.

Statele membre actualizează în permanență informațiile respective.

Articolul 64
Informații privind datele de contact și procedurile

1. Până la ...*, statele membre comunică Comisiei:
 - (a) instanțele judecătorești sau autoritățile competente în ceea ce privește cererile de încuviințare a executării în conformitate cu articolul 44 alineatul (1) și în ceea ce privește căile de atac exercitate împotriva hotărârilor privind astfel de cereri în conformitate cu articolul 49 alineatul (2);
 - (b) procedura menționată la articolul 50 de contestare a hotărârii pronunțate ca urmare a exercitării căii de atac.

Statele membre informează Comisia cu privire la orice modificare ulterioară a acestor informații.

2. Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1), cu excepția adreselor și a datelor de contact ale instanțelor judecătorești și ale autorităților menționate la alineatul (1) litera (a).
3. Informațiile comunicate în conformitate cu alineatul (1) se pun la dispoziția publicului de către Comisie prin orice mijloace corespunzătoare, în special prin intermediul Rețelei judiciare europene în materie civilă și comercială.

Articolul 65
Stabilirea și modificarea ulterioară a listei cuprinzând informațiile menționate la articolul 3 alineatul (2)

1. Pe baza notificărilor din partea statelor membre, Comisia stabilește lista celorlalți profesioniști și autorități din domeniul juridic menționați la articolul 3 alineatul (2).
2. Statele membre notifică Comisiei orice modificare ulterioară a informațiilor conținute în această listă. Comisia modifică lista în consecință.
3. Comisia publică lista și orice modificări ulterioare în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
4. Comisia pune la dispoziția publicului toate informațiile notificate în conformitate cu alineatele (1) și (2) prin orice alte mijloace adecvate, în special prin Rețeaua judiciară europeană în materie civilă și comercială.

*

JO: vă rugăm să introduceți data: 9 luni înainte de data aplicării prezentului regulament.

Articolul 66

Stabilirea și modificarea ulterioară a atestatelor și a formularelor menționate la articolul 45 alineatul (3) litera (b) și la articolele 58, 59 și 60

Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea ulterioară a atestatelor și a formularelor menționate la articolul 45 alineatul (3) litera (b) și la articolele 58, 59 și 60. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de consultare menționată la articolul 67 alineatul (2).

Articolul 67

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 68

Clauză de revizuire

1. În termen de maximum opt ani de la data aplicării, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. După caz, raportul este însoțit de propuneri în vederea modificării prezentului regulament.
2. În termen de maximum cinci ani de la data aplicării, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea articolelor 9 și 38 din prezentul regulament. Raportul evaluează în special măsura în care aceste articole au asigurat accesul la justiție.
3. În acest scop, statele membre informează Comisia despre elementele relevante privind aplicarea prezentului regulament de către instanțele lor judecătorești.

Articolul 69

Dispoziții tranzitorii

1. Prezentul regulament se aplică numai acțiunilor judiciare intentate, actelor autentice întocmite sau înregistrate în mod formal și tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate la data aplicării sale sau după această dată, sub rezerva alineatelor (2) și (3).
2. Cu toate acestea, dacă acțiunea intentată în statul membru de origine a fost intentată înainte de data aplicării prezentului regulament, hotărârile judecătorești pronunțate după data respectivă se recunosc și se execută în conformitate cu dispozițiile capitolului IV, atât timp cât normele de competență aplicate sunt conforme cu cele prevăzute în capitolul II.
3. Capitolul III se aplică doar în cazul soților care s-au căsătorit sau care au desemnat legea aplicabilă regimului lor matrimonial ulterior datei aplicării prezentului regulament.

Articolul 70

Intrarea în vigoare

1. Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

2. Prezentul regulament se aplică de la ...³², cu excepția articolelor 63 și 64, care se aplică de la...³³, și a articolelor 65, 66 și 67, care se aplică de la...³⁴.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre participante în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Consiliu,

Președintele

³² Doi ani și jumătate după intrarea în vigoare a acestuia.

³³ Nouă luni înainte de data aplicării.

³⁴ Ziua următoare datei intrării în vigoare a prezentului regulament.